

MART

DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

MANİSA BAROSU

Kadın ve

Çocuk Hakları Komisyonu

8 Mart Özel Sayısı

İnsanoğlunun yaşadığı süreçte toplumsal ve sosyal düzenlemelerle birlikte kadının toplum içerisindeki yerinde önemli değişiklikler olmuştur. Kadının temel insan haklarına sahip olma yönünde günümüze kadar çok ciddi adımlar atılmış önemli gelişmeler sağlanmış olsa da halen alınacak çok yol vardır.

Bazı toplumlarda insanın en temel hakkı olan yaşam hakkı kadınlar için tartışma konusudur. Kadını birey olarak görmeyen bu toplumların genelinde erkek egemenliği hakim olup, kadını ikinci sraya yerleştirmek ve değersizleştirerek kendi egemenliklerini devam ettirmek temel amaçtır.

Türk kadınının en büyük şansı Mustafa Kemal ATATÜRK gibi bir öndere sahip olmaktır. Ulu önder Kurtuluş savaşının ilk günlerinden yeni Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşunda ve geleceğinde kadının yeri ve önemi konusunda bir çok konuşmaları olmuştur. Bunlardan birinde ATATÜRK “Milletimiz güçlü bir millet olmaya azmetmiştir. Bunun gereklerinden biride kadınlarımızın her konuda yükselmelerini sağlamaktır. Bundan dolayı kadınlarımız ilim ve fen sahibi olacaklar ve erkeklerin geçtikleri bütün öğretim basamaklarından geçeceklerdir.”

Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu bu sözünün gereğini yapmak için tüm zorlukları aşmasını bilmiştir. Türk kadını ATATÜRK’ün rehberliğinde yapılan yasal düzenlemeler ve destekler neticesinde çağın ilerisinde haklar kazanmıştır. Eğitim hayatında birlikte eğitim sağlanmış, seçme ve seçilme hakkı getirilmiş, kadının toplumdaki yeri ve rolü belirgenleştirilmiştir.

Türk toplumunda KADIN’ın her meslek grubunda yer alması sağlanmış, kadının yaşamın için de olması hedeflenmiştir. Fakat bunun aksini düşünenler de boş durmamıştır. Her dönem birileri kadının ikinci sınıf birey olması için hertürlü çabayı sarf etmiştir. Etmeye de devam etmektedir. Üzülerekte görüyoruz ki kadınlarımızın bir kısmı tarafından bu kesimler desteklenmektedir.

Son yıllarda farkındalığında artması ile görünür hale gelen toplumsal düzeyde kadın ve çocuk şiddetinin artması , gerek politik gerek toplumsal düzeyde yaşanan olumsuz gelişmeler neticesinde geriye dönüş gösteren kadın hakları algısını yeniden güçlendirmek adına Sivil Toplum Örgütlerimiz ve Baroların son derece titiz ve güçlü bir tavır sergileyerek kadınlarımıza tanınan hakların savunuculuğunu üstlendiği açıktır. Kadına ve küçüklere karşı şiddetin ve cinsel tacizin artarak devam ettiği bir ortamda Kadına verilen hakların savunulmasının değeri bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu çalışmalarını daha etkin gerçekleştirmek için tüm ilçelerimizde örgütlenmektedir. Komisyonumuzda gönüllü olarak çalışan meslektaşlarımız özellikle kadın meslektaşlarımız özverili çalışmaları ile Kadına ve Çocuğa yönelik mağduriyetin ve haksızlığın olduğu her yerde olmaya ve müdahil olmaya çalışmaktadırlar. Kendilerini kutluyorum. Manisa Barosu Başkanı olarak şahsım ve tüm yönetim Kurulu üyelerimiz; komisyonumuzla birlikte çalışmaktan ve destek vermekten haz duyuyoruz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü nedeni ile haftaya yaydığımız etkinlikler çerçevesinde Kadın Avukatlarımızın Nurlupınar, Barbaros, Horozköy ve Göktaşlı mahallelerinde kadınlarımız ile yapacakları mahalle toplantılarını önemsiyorum. Çalışmaların dar bir çerçevede kalmayıp Halkla birlikte yapılması bu çalışmalara ayrı bir anlam kazandırmaktadır.

Bu derginin çıkmasında emeği geçen tüm meslektaşlarımızı da kutlarım.

Manisa Barosu tüm olanakları ile kadınlarımızın yanındadır.Yalnız değilsiniz yanınızdayız.

Dünya yerinden oynar, kadınlar özgür olsa.

Saygılarımla.

MART
DÜNYA
EMEKÇİ
KADINLAR
GÜNÜ

Manisa Baro Başkanı
Av.Ali ARSLAN

8 Mart neden kadınlara özgü bir gün oldu, neden her yıl aynı günde ısrarla “emekçi” vurgusu yaparak kutladığımız bu gün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak anılıyor?

Emekçi kadınların direnişinin sembolü olan 8 Mart'ın tarihine bakıldığında kadınların bu günü de kendi çabalarıyla var ettiği görülecektir. 8 Mart 1857'de ABD'de greve giden dokuma işçisi kadınlar, 16 saat olan günlük çalışma süresinin 10 saate indirilmesi ve ücretlerde artış yapılması talebiyle greve başlamıştı. 40 bin kadın işçinin örgütlediği bu grev o zamana kadarki en kitlesel kadın eylemlerinden biriydi. Eylemi durdurmak isteyen polis, kadın işçilere saldırmış, fabrika yönetiminin desteğiyle binlerce işçiyi fabrikaya kilitlemişti. Bu sırada fabrikada çıkan yangında içeride kilitli kalan işçilerden 129'u yanarak can vermişti. Olaya ABD basınında neredeyse hiç yer verilmemiş, fabrika yönetiminin ve polisin tavrı halktan gizlenmeye çalışılmıştı. Buna rağmen, işçilerin cenaze törenine 100 bini aşkın kişi katılmıştı. Yine 1908'de 15 bin kadın işçi daha kısa çalışma saati, daha yüksek ücret, seçme seçilme hakkı ve doğum izni için yürüyüşe geçtiğinde dillerinde “Ekmek ve Gül” sloganı vardı. “Karnımızı doyurmak için ekmek, ruhumuzu doyurmak için gül istiyoruz” dedi kadınlar hep bir ağızdan.

1910 yılında Kopenhag'da gerçekleştirilen İkinci Enternasyonal'e bağlı Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda kadın ve emek mücadelesi masaya yatırılmıştı. Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nden Clara Zetkin, bu konferansta yaptığı konuşmada kadınlar için bir mücadele günü belirlenmesi gerektiğini söylemişti. Bu öneri kabul edilmiş, kadınların her yıl aynı gün, kendi ülkelerinin işçi sınıfı örgütleriyle mutabakat içinde bir kadınlar günü düzenlemesi kararlaştırılmıştı. Kararlaştırılan bu gün, dünyanın neresinde olursa olsun kadınlara uygulanan sömürü ve baskıya karşı mücadeleyi yükseltme amacını taşıyordu. Kadınların seçme ve seçilme hakkını alması, kadın-erkek eşitliğinin sağlanması ve çıkması muhtemel dünya savaşına karşı mücadele, bütün dünya kadınlarının ortak mücadele ilkelerinin başında yer almaktaydı.

Uluslararası anlamda ilk emekçi kadınlar günü 19 Mart 1911'de düzenlendi. Avusturya, Danimarka, Almanya ve İsviçre'de gösterilere katılan on binlerce kadın seçme ve seçilme hakkının yanı sıra kadınlara iş ve mesleki eğitim verilmesi, çalışma alanlarında kadın-erkek eşitliği sağlanmasını talep etti. Sonraki yıl Fransa, Hollanda ve İsveç de kadınların mücadele gününü kutlamaya başladı. Yapılan gösterilerde kadınların gündeminde her an patlak vermesi muhtemel olan dünya savaşı vardı.

Pek çok ülkede kutlanacak bu gün için ortak amaç ve ilkeler ortaya konmuş olsa da kesin bir tarih belirlenmemiştir. Her yıl ilkbahar aylarında farklı tarihlerde kutlanan kadınlar gününün 8 Mart'ta kutlanması kararıyla 1921'de Moskova'da yapılan Üçüncü Uluslararası Kadınlar Konferansı'nda alındı. Bu kararla 8 Mart 1857'de yaşamını yitiren 129 kadın işçinin ve 8 Mart 1917'de "ekmek ve barış" sloganıyla sokaklara dökülen St. Petersburg'lu dokuma işçisi kadınların anısına 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kutlanmaya başlandı.

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 8 Mart'ın "Dünya Kadınlar Günü" olarak kutlanmasını 1977 yılında kabul etti. Ancak BM, bu günü kadınların mücadele günü olarak göstermekten geri durdu. BM'nin ilgili kararında günün tarihçesine değinilmedi.

Türkiye'de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilk kez 1921 yılında "Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlanmaya başlandı. 1975 yılında ve onu izleyen yıllarda daha yaygın ve kitlesel olarak kutlandı, kapalı mekanlardan sokaklara taşındı. "Birleşmiş Milletler Kadınlar On Yılı" programından Türkiye'nin de etkilenmesiyle, 1975 yılında "Türkiye 1975 Kadın Yılı" kongresi yapıldı. 12 Eylül Darbesi'nden sonra cunta yönetimi tarafından dört yıl süreyle herhangi bir kutlama yapılmasına izin verilmedi. 1984'ten itibaren her yıl çeşitli kadın örgütleri tarafından "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" kutlanmaya devam edilmektedir.

8 Mart'ta dünya genelinde yapılan kutlamalarda dünya kadınları hala "Barış, Adalet, Özgürlük, Eşitlik, Ekmek ve Gül" sloganlarıyla kadınlara uygulanan sömürü ve baskıya karşı mücadeleyi yükseltme amacıyla çeşitli yürüyüşler, konferanslar, gösteriler düzenlenmektedir.

Av.Pınar KINA CANDEMİR

Manisa Barosu Kadın ve
Çocuk Hakları Komisyonu Başkanı

8
M
A
R
T
G
Ü
N
Ü

KADIN VE ÇOCUK HAKLARI KOMİSYONU AMACI ;

Manisa Barosu'nun kuruluşu edinilen bilgilere göre 1 Mayıs 1925'dir. Baro bünyesinde günümüze kadar birçok komisyon kurulmuş ve bu komisyonlarda faaliyet gösteren birçok meslektaşımız olmuştur. Zaman zaman komisyon çalışmalarında zayıflama olsa da her dönem en aktif çalışan komisyonun Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonları ve yöneticilerinin olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Baroların Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu ile Barolar Birliği bünyesinde oluşturulan Türkiye Barolar Birliği Kadın Hukuku Komisyonu (TÜBAKKOM) ve bu alanda çalışan sivil toplum kuruluşları eş güdümlü olarak çalışmaktadır. Ülkemizde dezavantajlı gruplar arasında yer alan kadın ve çocuklarımız verdikleri mücadeleler ile birçok hakkı kazanmıştır ve bugün insani yaşam koşullarına ve eşitliğe ulaşmak adına bu mücadeleye devam etmektedir.

Çalışma amaç ve kapsamımız; Cumhuriyet Devrimleriyle elde edilen kazanımların korunması ve geliştirilmesi bu amaçla yasalarda ve toplumsal cinsiyet bakış açısında kadınlara karşı her türlü ayrımcılığı önlemek ve bu konuda farkındalığı artırmak için mücadele etmektir. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi ile ülkemizin onayladığı ve Anayasamız kapsamında yasalardan da önce gelen başta 'BM Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi' olmak üzere, 'Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesi' ile bu kapsamda onaylanacak tüm sözleşmeler çerçevesinde kadının insan hakları için yasal ve toplumsal çalışmalarda bulunmaktadır.

Komisyonumuz;

- Yasalardaki ve uygulamalardaki ayrımcılıkların önlenmesi doğrultusunda çalışmalar yapmak,
- Yürürlükteki yasalarda var olan hak ve özgürlükleri kullanma bilincini oluşturma yönünde bilgilendirme çalışmaları yapmak, kamuoyu oluşturmak üzere broşür, afiş, kitapçık vb. hazırlamak,
- Şiddete uğramış kadın ve çocuklara hukuki çözüm aramak amacıyla adli Baronun adli yardım birimi ile koordineli çalışmalar yapmak,

- Kadınlara ve çocuklara yönelik şiddetin önlenmesi konusunda, uygulamadan doğan zorlukların giderilmesi amacıyla gerektiğinde hakim ve savcılarla temasa geçerek, emniyet görevlilerine, adli hekimlere yönelik broşür hazırlamak,
- Amaca uygun toplantılar, eğitim amaçlı çalışmalar, panel ve konferanslar düzenlemek, komisyonun amacı ve ilkeleri doğrultusunda Baro Başkanlığını bilgilendirerek gerektiğinde basın açıklaması yapmak,
- Bu konuda taleplerle ilgili Baronun adli yardım birimince atanan adli yardım avukatlarının meslek içi eğitimlerini gerçekleştirmek,
- Hukuki hakları ve bu konuda nereye başvuracakları konusunda yeterli bilgi sahibi olmayan kadınlara yönelik "yasal haklar eğitimleri" vermek,
- İlgili Devlet Bakanlığı ve birimlerine Yasa Tasarıları ve toplumsal cinsiyet eşitliğini sağlamaya dair önlemler, çalışmalar konusunda görüş bildirmek sureti ile; Kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılmasına katkıda bulunmak,
- Kadın ve erkek arasındaki somut eşitliği teşvik etmek, yasalarda kadın - erkek eşitliğinin sağlanmasına ve eşit hakların uygulamaya yansımalarına destek oluşturmak, kadına yönelik şiddet ve aile içi şiddet mağdurlarını korumak ve bu kişilere destek vermek için kapsamlı tedbirler tasarlamak, yasal, toplumsal çalışmalar yapmak,
- Yargılama safhasında olan Kadın Yönelik Şiddet ve Çocuğun Cinsel İstismarı suçlarında davalara müdahillik talebinde bulunarak kamuoyu oluşturmak komisyonumuzun görev ve sorumlulukları alanındadır.

Komisyonumuz bu amaçlar doğrultusunda çalışmalarına tüm hızıyla devam etmektedir.

Av. Emine Özge EROĞLU

Manisa Barosu Kadın ve

Çocuk Hakları Komisyonu Başkan Yrd.

BASINA VE KAMUOYUNA

Kamuyunda “**evlilik affı**” olarak bilinen cinsel istismara uğrayan çocukların istismar edenle evlenmesi halinde, ceza verilmemesi şeklindeki düzenleme Baroların, kadın derneklerinin, sivil toplum örgütlerinin mücadelesi ve kamuoyunun haklı tepkisiyle üç yıl önce geri çekilmiş iken seçime iki buçuk ay kala yeniden ülke gündemine getirilmiştir.

Gündeme getirilen bu düzenlemenin meclisten geçmesi çocuk istismarının devam etmesi anlamına gelecektir. Bir kısım medya, bir süredir yaptığı haberlerde çocuklara yönelik cinsel istismar ve taciz sanıklarına af niteliğindeki bu düzenlemeyi, özellikle “**parçalanmış aileleri kurtarma**” şeklinde servis etmekte ve sözüm ona bu düzenleme Roman ailelerin talebiymiş gibi sunmaktadır.

Ancak çocuklar söz konusu olduğunda devletlerin ödevi; çocuğu her tür suistimale, ihmale, sömürüye, hak ihlaline karşı korumak ve attığı her adımda çocuğun üstün yararı ilkesini gözetmektir. Bu yolda temel rehber Evrensel hukuk normları ve uluslararası sözleşmelerdir.

Uluslararası sözleşmeler ve yasaları hiçe sayarak; çocuğun vücut bütünlüğüne, cinsel dokunulmazlığına, manevi gelişimine, geleceğine el uzatan, çocukların tüm hayatlarını onları istismar eden suçluların ipoteği altına sokacak dü-

zenlemeler hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. Bu tür düzenlemeler, bir yandan çocukların temel haklarını ihlal ederken, diğer yandan da kadının statüsünü düşürmekte, kadınları eğitimsizlik, yoksulluk, bağımlılık ve şiddetle örülü bir döngüye hapsetmektedir. Bu nedenle, çocuğun istismarını meşurlaştırarak, teşvik eden, özendirerek ‘**evlilik affı**’na ilişkin düzenleme çağ dışıdır, hukuk dışıdır ve asla kabul edilemez.

Meclisin bu düzenlemeden önce çocukların yaşam standardının artırılması Çocuk Hakları Sözleşmesindeki haklarının tesisi konusunda çalışmalar yapması gerekir. Bu düzenleme aynı zamanda uluslararası sözleşmelere de aykırıdır. Özellikle İstanbul Sözleşmesi, bu konuda asgari evlenme yaşına uyulması gerektiğini savunmaktadır.

Bunun yanında yine bizim de kabul edip onayladığımız Çocuk Hakları Sözleşmesi kapsamında oluşturulan Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Komitesi de bu tür evlilikleri zararlı uygulamalar olarak göstermiştir.

Siyasiler bunları teklif etmek yerine çocuğu koruyan yasal düzenlemeleri yapmaya çalışmalıdır. Yasal düzenlemeyi getirmeye çalışanlar “Olan olmuş, zaten taraflar bir arada, birlikteler, çocukları var, ailenin korunması gerekir.” düşünce-sini dile getirmektedirler. Bu söylemlerde evlendirilenin çocuk bahsedil-

memektedir. Bu düşünce ile çocuğu bir anlamda da köleliği mahkûm edecektir. Sevgi, aşk, saygı olmadan nasıl bir aile kurulacaktır? Buna aile denilemez! Olmayan aile korunamaz.

Tartışmalı yasa teklifine göre 10 bin kişi tahliye edilecek. Seçim öncesi böyle bir düzenlemenin konuşulmaya başlanması biraz da kamuoyu yoklaması gibi, adeta halkı bu düşünceye alıştırmaya çalışıyorlar. Hak ihlalleri peş peşe gelince, bir süre sonra toplum duyarsızlaşıyor ve direnci kırılıyor.

Biz barolar olarak ortaya koyacağımız çalışmalarla toplumun duyarlılığını arttırmaya devam edeceğiz. Düşünülen yasal düzenlemenin meclise gelmemesi için her türlü çalışmayı yapacağız.

Manisa Barosu olarak, çocuğa ve kadına yönelik şiddeti körükleyen, çocuk istismarı suçunu meşru hale getiren evlilik affı gibi hukuk dışı uygulamalara ilişkin söylemlerin ülke gündeminden derhal kaldırılması, bu hususta sorumlu bir hukuk politikası izlenmesi gereğini önemle vurguluyor ve her zaman, çocuğun, kadının ve hukukun yanında var gücümüzle mücadele edeceğimizi kamuoyu ile paylaşıyoruz.

Saygılarımızla.

Manisa Barosu Kadın Çocuk Hakları
Komisyonu Başkanı
Av.Pınar KINA CANDEMİR

Manisa Baro Başkanı
Av.Ali ARSLAN

444 45 25

TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NİN İLK KADIN AVUKATI

Yine bir 8 Mart ve Dünya Kadınlar Günü ya da Dünya Emekçi Kadınlar Günü...

8 Mart Dünya Kadınlar Günü her yıl 8 Mart'ta kutlanan ve Birleşmiş Milletler tarafından tanımlanmış uluslararası bir gündür. İnsan hakları temelinde kadınların siyasi ve sosyal bilincinin geliştirilmesine, ekonomik, siyasi ve sosyal başarılarının kutlanmasına ayrılmaktadır.

Türkiye'de ise, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü ilk kez 1921 yılında "Emekçi Kadınlar Günü" olarak kutlanmaya başlandı. 1975 yılında ve onu izleyen yıllarda daha yaygın ve yığinsel olarak kutlandı, kapalı mekanlardan sokaklara taşındı. "Birleşmiş Milletler Kadınlar On Yılı" programından Türkiye'nin de etkilenmesiyle, 1975 yılında "Türkiye 1975 Kadın Yılı" kongresi yapıldı. 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nden sonra dört yıl süreyle herhangi bir kutlama yapılmadı. 1984'ten itibaren her yıl çeşitli kadın örgütleri tarafından "Dünya Kadınlar Günü" kutlanmaya devam ediliyor.

Bu günü kutlarken, çoğumuzun ismini duyduğunda hatırlayacağı/hatırladığı hukukçu meslektaşımız ki;

O, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk kadın avukatı...

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nin ve Türkiye tarihinde hukuk fakültelerinin ilk kadın öğrencisi...

O bizden biri...

Bir kadın...

Kadın hakları savunucusu ve yazar...

Ve o bir avukat...

Evet, ülkemizde avukatlık mesleğini seçen ve yapan ilk kadın Avukat Süreyya Ağaoğlu. Diyeceksiniz ki, neden Süreyya Ağaoğlu...

Çünkü, Türkiye'deki kadınların hukuk alanındaki mücadelecisi ruhunun bir simgesidir de ondan... Tüm hukukçular ve kadın mücadelesine gönül verenler için örnek alınması gereken biridir Süreyya Ağaoğlu...

Liseden mezun olduktan sonra hukuk fakültesine kaydolmak istemiştir. Bu amaçla İstanbul Darülfünun Hukuk Medresesine başvurmuş ancak başvurusu kabul edilmemiştir. 1921 yılı sonbaharında Hukuk Fakültesi kadınlara kapalıdır, fakülteye, kız öğrenci kaydı yapılmamaktadır. Ancak Ağaoğlu, Hukuk Fakültesini kadınlara açtırmak ve hukuk tahsili yapmak niyetindedir. Mücadelesi başlamıştır. Gerçekten "Fakülte" açmak gerekmektedir. Çünkü, o dönem kadınlar ve erkekler, beraber okutulmadığından fakültede, öğleden önce erkekler, öğleden sonra da kadınlar ders görmektedir. Tek kişi için önce, Fakülte'ye kayıt yapmak istemezler. Ama o yılmaz. 3 kişi daha kayıt yaptırırsa, sınıf açılabileceğini öğrenince, yanına

3 kız arkadaşını daha bulur. Kayıtlarını yaptırırlar.

Ağaoğlu, arkadaşları Melahat (Tüzel) Ruacan, Bedia Onar ve Saime ile birlikte fakültenin kız öğrencilere açılmasını sağlamıştır.

Fakülteye başlayınca, dersler öğleden sonra 13.30 da başlamasına rağmen, 12.00 da, Ağaoğlu ve arkadaşları büyük bir heyecanla fakültededirler. Fakültenin ikinci gününde, son sınıftan Siddik Sami, bir önceki sınıftan Galip Hikmet ve kendi sınıflarından Suat Urfi, fakülteye hoş geldiniz demek için Ağaoğlu ve arkadaşlarının yanlarına gelirler. Erkek öğrencilerin bu yaklaşımı, Hukuk Fakültesinde öğrenim gören diğer arkadaşlarıyla tanışmaları ile öğrenci kuruluşuna katılmalarına yardımcı olmalarını da beraberinde getirir.

Arkasından geçen ilk sömestrin sonlarında, kendi derslerini boykot ve 63 erkek öğrencinin bulunduğu sınıfa, sessizlik ve şaşkın bakışlar arasında giriş. İkinci sömestrde de, aynı tutumu sürdürünce, okul yönetimi de kız ve erkek öğrencilerin birlikte ders almasına izin vermek zorunda kalır. Artık, kız ve erkek öğrenciler birlikte ders görmeye başlamışlardır. Bu mücadeleyi de kazanan Ağaoğlu, arkadaşları ve kadınlar olmuştur. O yıllara göre, önemli bir adımdır da.

İstanbul Hukuk Fakültesi'nden mezun olan Süreyya Ağaoğlu, avukatlığının yanı sıra sıkı bir kadın hakları savunucusu olur.

İlk önce Ankara'da, Adalet Bakanlığı'nda, sonrasında Şura-yı Devlet te görev alır. Bu görevleri sırasında, arkadaşı Melahat Hanım'la birlikte haksızlıklara ve eşitsizliklere, karşı çıkarlar. Şura-yı Devlet üyesi olmayanların yan servis merdiveninden binaya giriş yapmaya zorlanmalarını protesto ederek, üyelerin kullandıkları girişi kullanırlar. Uyarı alırlar. Daha sonra, disiplinsiz görüldükleri bahanesi ile işten çıkarılmaları üzerine işlemi açtıkları dava sonucunda iptal ettirirler ve işlerine geri dönerler. Şura-yı Devlet'teki beğenilmeyen ve disiplinsiz görülen davranışları sebebiyle, Başbakanlık emrine atanır ve bu işlemin de hukuksuzluğuna inandığından, itiraz eder ve yine aynı işine bir kez daha döner.

1932 yılında, İstanbul'a ailesiyle taşınmalarıyla, Ankara Barosu'na kayıtlı olarak yapamadığı avukatlığa başlar. 1946'da Kadınlar Birliği'nin Amerika'daki toplantısına katılır. 3 ay boyunca, tanınmış gazeteci, hakim, savcı ve profesörlerle tanışır. Çocuk Mahkemeleri ve Çocuk İslahevleri üzerine araştırmalar yapar. Dönüşünde, 1949 yılında Çocuk Dostları Derneği'ni kurar. 1951 yılında, Londra'da, Barolar Birliği Kongresi'ne katılır. Amerika'dayken de, çeşitli toplantılara katılmıştır.

Bu toplantılardan birinde, Kadın Hukukçular Birliği'ne üye olur. 1952-1954 yıllarında aynı kuruluşun Başkanlığını üstlenir. Beynelmîlel Avukatlar Birliğine de üye olur. Bu faaliyetlerinde basına Türk Kadını

hakkında açıklamalar yapar ve bilgi verir. Hukukçu olmasının da etkileri bu faaliyetlerinde görülür. Paris'teki, Kadın Hukukçuların toplantısında, 'Kadın ve Çocuk Hakları' tartışmalarında rol üstlenir. 1958'deki, Asya ve Afrika Kadınlarının Hakları toplantısında, Türk Kadınının Haklarını, 1959'da yapılan Hukukçular Kongresi'nde, 'Avukatın Bağımsızlığı'nı anlatır. 1960 yılında Kadın Hukukçular Birliği, kendisini BM Cenevre Örgütü'ne temsilci seçer. 1964'te, Bonn'da yapılan Uluslararası Avukatlar Birliği Kongresi'nde, 'Siyasi Suçluların Savunulması' komisyonunda çalışır. 1965'te Atina'da yapılan Hukukçu Kadınlar Kongresi'ne katılır ve Kongre'de, Vatandaşlık Kanunu ve Evlat Edinme konuları tartışılır. 1967'de Tahran'da Kadın statüsünün tartışıldığı, Üniversiteli Kadınlar Cemiyeti toplantısına katılır. Vefatına değin de bu böyle devam eder.

Önemli sivil toplum kuruluşlarının oluşumunda rol oynar. Sivil toplum kuruluşları arasında, 1968'de kurucusu olduğu Türk Hukukçu Kadınlar Derneği başta olmak üzere, Üniversiteli Kadınlar Derneği, Hür Fikirleri Yayma Derneği, Soroptimistler İstanbul Kulübü, Türk Amerikan Üniversiteler Derneği ile Çocuk Dostları Derneği bulunmaktadır. "Londra'da Gördüklerim" ve "Bir Hayat Böyle Geçti" adlı kitapları ve hukuk alanında çeşitli makaleler yazmıştır. Mustafa Kemal Paşa ile birçok anısı da bulunan değerli meslektaşımız Süreyya Ağaoğlu, hukuk fakültelerinin kadınlara açılmasını sağlayarak; hâkim, savcı, avukat kısacası hukukçu olma yolunda Türk kadınına öncülük etmiş, Kadın Hakları'nın Türkiye'deki oluşumu ve gelişimine önemli katkılar sağlamış ve önemli roller üstlenmiştir. (Kaynak,Av. Adil Giray Çelik'in, Osmanlı Darülfünun Mektebi Hukuk'da İlk Çiçek-Süreyya Ağaoğlu isimli TBB yayını olan kitap)

Süreyya Ağaoğlu Atatürk sayesinde aydınlanma ateşinin, kadınların yüzüne bir güneş gibi doğduğu sürece tanıklık etmiş ve tüm bu sıkıntılı zamanlara bir çizgi çekerek durmadan, yılmadan, yeniliklere doğru yürümüş ve modern Türk kadını tanımının eş anlamlısı olmuştur. Avukat kimliğinin yanı sıra donanımlı ve özgüvenli kişiliğiyle de hukukun ve kadın hakları savunuculuğunun başını çeken Ağaoğlu, 29 Aralık 1989'da İstanbul'da katıldığı "Kadın Hakları ve Çağdaşlaşma" konulu bir panelden ayrılırken düşüp beyin kanaması geçirip hayatını kaybetmiştir.(Hukuk Gündemi | Atatürk Özel Sayısı 2013) Son ana kadar, Kadın Hakları ve Çağdaşlaşma... Ne kadar anlamlı bir hayat.

Hukuk ve Kadın Hakları alanındaki yılmaz mücadelesinden ve emeklerinden dolayı, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nde kendisini, rahmetle ve minnetle anıyor, anısı önünde saygıyla eğiliyor ve tüm kadınlarımızın, onu örnek alması dileklerimizle, başta, hukukçu kadın meslektaşlarımız olmak üzere, tüm kadınlarımızın gününü kutluyoruz.

Av. İbrahim YÖNETKEN

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

KADINLARIN ÇALIŞMA HAYATINA KATILMASINDAKİ ve ÇALIŞMA HAYATINDA YÜKSELMESİNDEKİ ENGELLER

Kadınlar, kolay iletişim kurabilmeleri, sabırlı doğaları, gelişmiş empati güçleri, uzlaşmacı tavırları ve güçlü önsezilere sahip olmaları nedeniyle erkek egemen çalışma hayatına büyük bir farklılık katmakta ve alışılmışın dışındaki çalışma ve düşünme stilleri ile buldukları çalışma ortamına damgalarını vurmaktadırlar. Ancak ne yazık ki ülkemizde kadının iş hayatına katılımı halen arzu edilenin çok altındadır. TÜİK'in 2016 yılında açıkladığı hane halkı işgücü araştırma sonuçlarına göre Türkiye'de 15 ve daha yukarı yaştaki istihdam edilenlerin oranı %46,3. Bu oran erkeklerde %65,1 kadınlarda ise %28. Yani istihdamda açık cinsiyet eşitsizliği var. Kadınlar ağırlıklı olarak tarım ve hizmet sektöründe çalışıyor. Tarım işçiliğinde, kadın istihdamı %28,7 ile %15,5 olan erkek istihdamının neredeyse 2 katı. Bu verilerden de anlaşılacağı üzere kadın halen ücretsiz aile işçisi olarak çalışma hayatına katılıyor. Sanayi sektöründe ise erkek istihdam oranı %31,6 iken kadın istihdam oranı ise sadece %15,9. Bu durum eğitim düzeyinin artması ile kadınlar lehine bir gelişme göstermektedir. Yükseköğrenim mezunu kadınların işgücüne katılım oranı %71,3 olarak tespit edilmiş ve hizmet sektöründe kadınlar %55,4 ile %53 olan erkek istihdam oranı geçmiştir. Buna karşılık, üst düzey yönetim kademelerine gelindiğinde şirketlerde yönetici pozisyonundaki kadın oranı ne yazık ki son derece düşük. %16,7!

TÜİK verilerinden de anlaşıldığı üzere kadınların çalışma hayatına katılımı daha çok ücretsiz aile işçiliği anlamına gelen, kadın için hiçbir ekonomik ve sosyal güvence içermeyen tarım işçiliğiyle ya da eğitim düzeyinin artmasıyla hizmet sektöründeki alt kademe işlerle olmaktadır. Peki kadınların çalışma hayatına katılmasını ve çalışan kadının daha üst düzey kademelerde rol almasını engelleyen faktörler nelerdir? Aslında her ikisi için de cevaplar aynı. Günümüzde halen ne yazık ki kadın, toplum gözünde ev işlerini yapan, çocuklarına bakan, evi çekip çeviren, duygusal ve bedensel olarak güçsüz, çalışması, kendisini gerçekleştirmekten ve çalışma hayatında var olmaktan çok sadece ev ekonomisine destek olmaktan ibaret olan, kısaca en başta bir eş ve

anne olan kişi olarak nitelendirilmektedir. Bu nedenle kadının çalışması zaten toplumun kendisine biçtiği bu “kadın”, “eş” ve “anne” olma rol modeline ilave edilmiş, bir aile ekonomisi çeşnisi olarak görülmektedir. Cinsiyete dayalı meslek ve iş belirlemeleri; çoğu iş ilanında “erkek aday” arandığı özellikle belirtilmekte çoğu işveren, vereceği işin erkek ya da kadına uygun olduğunu kendi hayat görüşüne göre belirlemekte ya da işin doğasından ziyade tercihini doğrudan “daha sorunsuz” gördüğü erkekten yana kullanmaktadır. Dolayısıyla daha iş ilanlarına bakıldığında kadınlar “erkek aday” arayan ve ilanların çoğunluğunu oluşturan bu iş ilanlarını elemek zorunda kalmaktadır. Aynı şekilde meslek seçiminde de rekabete açık, yüksek ücretli, prestijli meslekler, toplumda erkeğe özgülünen bağımsızlık, kendine güven ve atılganlık gibi özelliklerle birleştirilerek erkeklere tahsis edilmekte, kadınların bu mesleklere yönelmesi marjinalite olarak algılanmaktadır.

Kadının çoklu rol model üstlenmesi de hem çalışma hayatına girişte, hem de çalışma hayatında daha üst kademelerde yer almasında engellerden birisidir. Hem kadın hem eş hem anne hem birey ve hem çalışan olarak bu rolleri üzerinde taşıyan kadın, iş hayatına girerken, iş görüşmelerinde “evli misiniz?” “çocuğunuz var mı?” “yakın zamanda çocuk sahibi olmayı düşünüyor musunuz” gibi sorulara muhatap olmakta, kadını evlilik ve hamilelik nedeniyle iş akdinin sonlanması gibi durumlarla karşı karşıya bırakmakta, çalışma hayatında yükselirken ise aynı nedenlerle daha üst kademelerdeki işlerin gerektirdiği, bağımsızlığa, kişisel enerjiye, stres yönetimine ve zamana sahip olamayacağı düşünülmektedir. Buna karşılık erkekler için toplumun biçtiği rol “baba” ve “eş” olmaktan, evdeki sorumluluklardan çok, “çalışmak” olduğu için erkeğin birincil rolü ve enerjisinin, zamanının çoğunu vakfetmesi gereken alan işi olarak öngörülmekte ve “eş” ve “baba” olma rolü erkek için ikincil hale getirilmektedir. Dolayısıyla bu rollerden kaynaklanan sorumlulukların ihlali hoş görülmekte, erkekler bu açıdan da gerek çalışma hayatına girişte gerekse de daha üst kademelerde rol almakta kadınlardan daha avantajlı bir konuma geçmektedir. Ancak kadının bu rollerinden birisini ihlal etmesi hem aile içerisinde hem de toplumda asla kabul edilmemektedir.

TÜİK tarafından yapılan ve 2016 yılında açıklanan aile yapısı araştırması sonuçlarına göre kadınların ev içi sorumluluk dağılımlarının çalışma durumuna bağlı olmaksızın geleneksel bir yapıda devam ettiği, çocuk bakımı, yemek yapma, çamaşır yıkama, ütü, sofranın kurulup kaldırılması gibi zaman alıcı, sürekliliği olan, buna karşılık görünürlüğü olmayan ev işlerinin kadınlar tarafından yapıldığı, tamir işleri, evin günlük alışverişi, boya-badana, faturaların ödenmesi gibi zaman almayan, sürekliliği olmayan ve görünürlüğü olan işlerin ise erkekler tarafından yapıldığını ortaya koymuştur. Yani çalışan kadın da eşiyile evin sorumluluğunu adil bir şekilde paylaşmamakta, yükü yine kendisi omuzlamak zorunda bırakılmaktadır.

Bir diğer etken ise devlet politikalarıdır. Kadınların çalışma hayatına katılımı için, toplumsal cinsiyet eşitsizliğinden kaynaklanan, olumsuzlukları ortadan kaldırmak için gereken düzenlemelerin yapılması ve denetim mekanizmalarının oluşturulması, bu mekanizmaların iyi bir şekilde işletilmesi devletin görevidir. Günümüzde kadının çalışma hayatına katılımını ve çalışma hayatında yükselmesini kolaylaştıracak en basit tedbirlerden birisi olan kreş olanakları ve bunlara erişim bile halen çok sınırlıdır. Oysaki kadınların kazançlarını, erkeklerin aksine daha çok ev, çocukların eğitimi, sağlığı gibi konulara vakfettiğinin tespit edildiği düşünüldüğünde kadınların çalışma hayatında varlıklarının arttırılmasının, genç kuşakların daha eğitilmiş ve sağlıklı yetişmesine katkıda bulunacağı açıktır.

Yapılan araştırmalarda bir diğer etkenin ise kadının kişisel tercih ve algılarının da olduğunu ortaya koymuştur. Buna göre kadının kendisine toplum tarafından biçilen bu rolleri, önyargıları, negatif nitelendirmeleri sorgulamadan içselleştirmesi, toplum tarafından kendisi için oluşturulan bu sistemin yıkılacağına ilişkin inancının bulunmaması, iş-aile hayatı arasında kalmak, suçluluk duymak, kariyerinde yükselmeyi tercih etmemek, yükselmek için gereklilikleri ve zorunlulukları göze alamamak gibi kendi kendine koyulan engellerin bulunduğu tespit edilmiştir.

Tüm bunlara karşılık yapılan birçok araştırmada, kadınların bir iş için erkekten daha çok çaba sarf ettiği, erkekten daha dikkatli olduğu, çalışanlarına gerekli eğitimleri daha iyi verebildiği, öğreticilik yanlarının

daha gelişkin olduğu, yeni durumlara ve değişimlere daha rahat ayakuydurabildikleri, yeni fikirlere daha açık oldukları, gözlem yeteneklerini iş yaşamında başarılı bir şekilde kullanabildikleri, iletişim becerilerinin daha iyi olduğu, problemleri çok yönlü analiz edebildikleri ve çözüm önerileri getirebildikleri, özel yaşamlarında olduğu gibi iş yaşamında da daha açık bir stratejiye sahip oldukları, erkeklere göre iş yaşamında daha neşeli ve eğlenceli olabildiklerini, kararlarını daha kolay verebildiklerini ve kararları konusunda daha ısrarcı olabildiklerini ortaya konmuştur.

Çalışma hayatında, sadece aile ekonomisi için değil, kendileri için, kendi varlıklarını gerçekleştirebilmek için, eşit koşullarda ve toplumun kendisi için biçtiği rollerin yükleriyle değil, özgürce çalışan daha çok kadının olacağı inancıyla, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlu olsun.

Saygılarımla
Av. Dilek KAFADAR

Hayat kargaşası içerisinde koşuştururken; birbirimizi göremediğimiz, gülümsemeyi unuttuğumuz, sıradan günlerin birinde; ünlü fotoğrafçı ve dergi editörü Defne, mezun olduğu okula “Güçlü Kadınlarımız” konulu panel için konuşmacı olarak davet edilir. Kısa bir sunumun ardından Defne Hanım’a ilk soru yöneltilir; “Merhabalar, öncelikle okulumuza hoş geldiniz. Geçen hafta yayınlanan röportajınızla ilgili bir soru sormak istiyorum. Röportajda; “Bizler, özellikle de biz kadınlar... Birilerini aydınlatalım derken kendimizi karanlıkta bırakıyoruz, fark etmeden.” Şunu sormak istiyorum... Daha cümlesini bitirmeden, Defne atılır ve başlar anlatmaya. Bizim hikayemizde Defne’nin sözlerindeki gerçeklikle hayat bulur böylelikle.

“Aslında kurduğum cümle tam olarak bu değildi. Ama yaratıcı, zihni sinir bir gazetecinin kurbanı olmuşum. Yine de böyle dediğimi varsayarak yola çıkabilirim. Bazen sessizliğe kulak vermek gerekiyor, sanırım. Başımızı görmek istediğimiz yöne değil, biraz da diğer tarafa çevirmemiz gerekiyor. Örneğin; ben. Son dönemlerdeki röportajlarımı açıp bakalım. Kazandığım ödüllerden, mesleğimdeki başarılarımdan söz ediliyor. Ne mutlu bana! Ama kimse o ödüllerin gölgesini görmüyor. Sadece o ışıltıda boğuluyor, gözleri kamaşıyor. Hiç kimse, o ödül törenlerinden birinde, memleketin sözüm ona güzide gazetecilerinden birinin yanından geçerken kalçalarına attığı bakışı konuşmuyor. Herhangi bir hemcinsimin giydiği elbisenin dekoltesini konuşuyor. Dedim ya hani, herkes kazandığım ödülün büyüyle onu konuşuyor diye, Ara Abi’nin bir lafı vardı “Keşke işim deklanşöre bastığım an bitse.” diye. Bütün mesela tam da bu. Kimse fotoğrafını çektiğim kızların hikâyelerini konuşmuyor. Çoğu zaman, fark etmeden ben bile kaçıyorum bundan, ne yazık ki. İstiyorum ki, o gözlerindeki umut ışığı, hayata mahcup, utangaç gülümsemeleri konuşulsun. Sergime katılan milletvekilleri, bakanlar veya misafir sayısı konuşulmasın. Farkındalık yaratabildiğim hikâyeler konuşulsun. Biz ne kadar duyarlı, farkındalığı yüksek gibi görünsek bile hiçbir şeyi görmüyoruz da duymuyoruz da! Aslında bakarsanız, o bahsettiğiniz söz, eksik. Biz kimseyi aydınlatmıyoruz. Biz sadece bir yerlere ışık tutuyoruz. Ancak etraf öyle karanlık öyle karanlık ki, o titrek ışığı aydınlık olarak görüyoruz. Öyle görmek istiyoruz.

Size bir hikâye anlatayım mı? Ben, fotoğrafçılıktan önce foto muhabirliği yapıyordum bir gazetede. Beni Anadolu'da bir köye saha görevi için yolladılar. O kadar heyecanlıydım ki anlatamam. Gazetede-ki ilk büyük görevimdi. Daha da önemlisi Anadolu'ya gidecektim. Beni neler bekliyordu, nelerle karşılaşacaktım, kim bilir. Anadolu insanını Yakup Kadri'den Orhan Kemal'den Kemal Tahir'den tanımıştım o güne kadar. O kitaplarda okuduğum karakterler bir bir karşıma çıkacak gibi hissediyordum. İçimdeki tüm hayal, tüm heyecan 18 saat karla kaplı yolda mahsur kalıp jandarmalar tarafından kurtarılmamla son buldu. Ya da azaldı mı demeliydim. Çünkü iflah olmaz bir hayalperestim! Uzatmayayım, sonrasında haber yapacağım köye gittim, bir şekilde. Yaşlı bir teyzem, karla kaplı yolda -muhtemelen- kışlık yakacak odununu sürükleyerek evine götürüyordu. O kadar zorlanıyordu ki odunları sürüklerken, aklıma sadece şu satırlar geldi;

“ve kadınlar bizim kadınlarımız: korkunç ve mübarek elleri, ince, küçük çeneleri, kocaman gözleriyle anamız, avradımız, yârimiz ve sanki hiç yaşamamış gibi ölen ” 1

Öyle bir ütopya içerisinde geziyordum ki size anlatamam. Kafamda yankılanan şiirler, yürüyüşünü, oturuşunu benzettiğim insanları kitap karakterlerine dönüştürmem ve daha fazlası... Fakat ayaklarımın yere basması çok da uzun sürmedi. İlk nefesimin kesilişini, muhtarın evine konuk olduğumuzda yaşadım. Çünkü muhtarın kızı zannettiğim, onun karısıydı. Karısıymış. Karısı! Taş çatlasa 12 yaşındaydı o kız. Bir şey yapamadım. Elim ayağım titredi, sessiz kaldım. Yapabilirdim, yapmadım. İkinci nefes kesilişimi geri döndüğüm de çektiğim fotoğraflara bakarken yaşadım. O an dikkat etmediğim, belki de görüp es geçtiğimi kabullenemediğim o anla, karanlık odada fotoğrafları basarken yüzleştim. Kara sabana vurulmuş bir kadın, kocası olduğunu düşündüğüm bir adam tarafından elinde bir sopayla çiftte koşuluyordu. Daha kendime gelemezken gazetede yankı uyandıran o haberle daha da çok sarsıldım. O haber, o fotoğraflar, sırça köşkümden aşağı itmişti beni. Yuvarlanıyordum. Tutunacak bir dal bile bulamıyordum. O günden sonra, bir daha eskisi gibi yaşayamadım. Nefes alıp veren bendim ama yaşayan değil. O görevin beni bu denli derinden etkileyebileceğini düşünemezdim. Bir şeyler yapmalıydım. Çünkü -Çaresiz isek, çare biz olmalıydık.- bunun arayışına giriştim. Peki, ne yapabilirdim? Kafa yormaya başladım. Öncelikle etrafımdakilerle paylaştım bu düşüncemi. İlgili görünüp zamanla umursamadılar. Vah vah, tüh tüh

demekle yetindiler. Sonrasında cesaret edip haber müdürümüze danıştım. Cüretkâr bir tavırla beni yemeğe davet edip orada konuşabileceğimizi söyledi. Sinirlendim. Ama nazik bir ses tonuyla bu teklifini reddettim. Ona bu cesareti veren yine bendim. Her toplantıda, sözlerimi desteklediğini kollarımı, sırtımı sıvazlayarak göstermesine izin vermiştim. Yine arşivde benimle yakın temas kurmaya çalışması da bundandı belki de. Şimdilerde düşünüyorum, neden daha dik durmadım? Cevabı yok. ‘Hayat koşulları’ diyerek teselli olmaya çalışıyorum ancak buna kendimi bile inandıramıyorum. Gelin beraber çok yönlü düşünelim; birçok kere yaptığım haberler, sırf kadın olduğum için, manşetten değil, diğer sayfalarda küçük puntolarla girildi. Ya da benden sonra işe giren bir arkadaşım, sırf erkek olduğu için evet evet, deneyimsiz olmasına rağmen, sırf erkek olduğu için hızla kademe atladı. Öğrenilmiş çaresizlik değildi belki ama alışılmış çaresizliğe dönüşmüştü hayatım. O zamanlar kendime inanmıyordum. İşsizlik, hayat şartları, geçim derdi, toplumsal baskı... Adına her ne derseniz, bunca adaletsizliğe, istismara boyun eğmeme neden oldu. Ama bir gün gazetelerin eski sayısına göz atarken; yine o haberi gördüm. Ve yeniden nefes almam gerektiğini hatırladım. Ani bir kararla işten istifa ettim. Eşyalarımı toparlarken yanıma gelip kolumu tutup neler olduğunu soran haber müdürünü itekleyip tokat attım. Bir anda ofiste hemcinslerim tarafından alkışlarla karşılandım. Belli ki bir bana değil, o ilgi. İçimdeki, içimizdeki yıkılmaz sandığım, sandığımız duvarı yıkmıştım. Şiddeti kesinlikle savunmuyorum; ancak iyi ki o tokadı o gün atmışım. Şu an o gazetenin haber müdürü de editörü de aynı dönem çalıştığım ve oldukça yakından tanıdığım güzel kalpli, güzel ruhlu kadınlar.

İstifa ettikten sonra vurdum kendimi yollara. Koyuldum, kadın hikâyelerine kulak vermeye. Bir hak arayışı değildi çabam, çünkü hak verilmez, alınırdı. Onlar içindi, kendim içindi her şey. Önce bir fon oluşturdum. O fon için başış arayışlarına giriştim. Sonrasında, gezilerimde çektiğim fotoğraflardan önce yerel, sonra ulusal ve şimdilerde de uluslararası sergilerde yer aldım. Elde edilen bütün gelirleri o fona aktardım. Çektiğim fotoğrafların unutulup gitmesini değil, birilerine umut olmasını istedim hep. Başardım mı? Hayır. Denizyıldızı hikâyesini yaşadım sadece. Yine de çabaladım. Sanırım en büyük iç rahatlaması da bu oluyor. En azından ‘denedim’ diyebiliyorum. Şiddete uğrayan kadınların sesi olmayı denedim, çocuk gelinlerin sesi olmayı denedim.

Birilerine umut olmayı denedim. Birilerinin benim başarılarımı görüp ona ilham olabilmeyi denedim, diledim. Oldum mu? Hayır! Maalesef ki şiddet, sadece kadına yönelik değil, toplumsal şiddet bu ülkede son dönemlerde en güncel konu. Bazen bu denli nasıl sevgisiz olabildiğimizi aklım almıyor. Ama bu medya, bu dizi-film sektörü oldukça; istismara, şiddete uğrayanlar ses çıkarmadıkça, bizler birilerinin sesi olmadıkça değişen hiçbir şey olmayacak. Tam aksine -maalesef ki- artarak çoğalacak. Farkında mısınız, artık hiç toplumsal şarkılar yazılmıyor, mesela. Çünkü öyle bireyselleştik öyle umursamaz olduk ki, 'Ağzımızın tadı bozulmasın Ali Rıza Bey'3 deyip ses çıkarmıyoruz. Bir ses, bir ışık olunmalı. Küçük de olsa. Sizin küçük gördüğünüz aslında başkaları için çok büyük bir aydınlık. Kendimizi de karanlıkta bırakmadan bir aydınlığa ulaşmak lazım artık. Birilerinin güneşimiz olmasını dilememeli, olanlara dur deyip kendi hayatımızın güneşi olmalıyız. Ödüllü bir fotoğrafçı, popüler bir derginin sahibi ve editörü olarak diyorum ki, geçmişim taşıdı bugünlere beni. Onu yadsıyamam. Ama geçmişimi sürdürmem de. Bir şey yapmalı, bir yerden başlamalıyım. Bunu sadece kendime değil, size de söylüyorum genç arkadaşlarım. Çünkü ne der Nazım,

"...duydunuz: muhakkak düşündünüz: belki anladınız: zannetmem ne olacak hem, anlasanız da unutacaksınız. bir andı, geldi geçti, yahut geçmek üzeredir. geçmese de alışılır. alışıldı mı, mesele yok. alışkanlık getirir eski yerine hiçbir şey duymamış, düşünmemiş, anlamamış olmanın rahatlığını. ilk seferine göre belki miskin bir rahatlık, rahatlık fakat..."

Dışarıda başka hayatlar da var, bunu görün genç arkadaşlarım. Gözünüzü sadece yolunuza değil, diğer yollara da çevirin. Sessiz kalmayın. Ses çıkarın. Çıkaramayanların sesi olun. "Dur!" deyin bir şeylere. Sorgulayın her şeyi. Şans eseri bir şehirde büyümüş olmanız, şans eseri seküler olmanız sizi modern, çağdaş, entelektüel ve elit yapmıyor. Bu yanılgıdan vazgeçin, vazgeçelim. Şu yobaz, bu çomar, o başörtülü, oradaki mini etekli diye analiz etmekte tabii ki özgürsünüz. Ancak unutmayın ki; tarih nedenleri ve sonuçlarını yazar. Bununla beraber de siz, ben şaşkınlığımızla kalakalırız. Kürk Mantolu Madonna'yı okuduğunuzda entelektüel, elinizde Nietzsche kitabı varken aydın görüldüğünüzü sanmaktan vazgeçmeniz, vazgeçmemiz lazım.

İster bireysel isterse toplumsal olsun hiç fark etmez. Eğer bir kedere giriyor ve o kederden aynı insan olarak çıkıyorsak o keder, boşuna çekilmiştir. Bunu ukalalık olarak algılamayın ama o gün o haberi görmeseydim muhtemelen burada sizlerle oturuyor olmazdım. Belki; kafanızda 'o haber neydi?' diye geçiriyorsunuzdur? Bunun ne önemi var ki? Demek istediğim tam da bu. Görmek istediğimizi duyuyor, işitmek istediğimizi algılıyoruz. Bunu engellemek için önce ne mi yapmamız gerekiyor? Yüzyıllar önce, Akademeia'nın kapısına yazılan yazıyı anımsamakla başlayabiliriz, "Kendini tanı." Öncelikle kendimizi aydın, çağdaş zannetmeyelim. Ardından; ülkemizi, dünyamızı kendi çevremiz gibi sanmayalım. Çünkü bu bizi büyük yanılsamalara götürür. Sonrasında sorgulayıp anlamaya çalışmalıyız. Çünkü bir insanı, bir toplumu, bir olguyu değiştirmenin tek yolu onu anlamaktır. Sosyal medya şövalyeliğine soyunmayın mesela. Düşüncelerimizi analiz etmeye çalışın. Etrafınızı tanıyın. Ve sanmayın ki geç kaldınız. Yanılırsınız. Çünkü geç yoktur hiçbir zaman, şimdi vardır.

Bu panelin başlığına bakın "Güçlü Kadınlar". Bana davetiye geldiğinden beri gülüyorum. Bu konunun üzerine de saatlerce gülebilir ve konuşabilirim. Kime göre ve neye göre güçlüyüm? Erkek egemen bir toplumda ve sektörde bulunduğum için mi? İnanın o adını dahi bilmediğiniz, okumak için her gün kilometrelerce yol giden o kız benden daha güçlü. İnanın aldığı kararın arkasında duran o arkadaşım benden çok daha güçlü. Bir çocuğun başını okşayan o paylaşılan sevgi benden daha güçlü. Demem o ki, en büyük gücün içinizde olduğunu fark edin.

Ve; May the force be with you!5 And be the force that you need.6 "

Der ve devam eder.
"Başka sorusu olan?"

Stj.Av.Melis SANCAK

- * 1- Nazım Hikmet Ran, Memleketimden İnsan Manzaraları
- 2-Behçet Necatigil'in "Çaresizseniz, Çare "sizsiniz" şiirine atıf
- 3- Yaprak Dökümü isimli dizide geçen ikonik bir söz
- 4- Nazım Hikmet Ran, Memleketimden İnsan Manzaraları
- 5- George Lucas'nın efsanelermiş filmi Yıldız Savaşları'nın ikonikleşmiş sözü.
- 6- Çeviri; Güç seninle olsun! İhtiyacın olan güç ol.

Kadın yazarsa ne çok şey yazar.
Derinliği yazar önce;
Derinliğin sessizliğini,
Ve o sessizlikte duyduğu gelgitleri.

Kadın yazarsa ne çok şey yazar.
Aidiyeti yazar önce;
Sıfatlara sığmayan benliğini,
Ve o benlikte kaybolan mevsimleri.

Kadın yazarsa ne çok şey yazar.
Okumayı yazar önce;
Unutturulan cümlelerini,
Ve o cümlelerde yaşayan sevinçleri.

Kadın yazarsa ne çok şey yazar.
Seni yazar önce;
Düşününce dolan kalemini,
Ve o kalemde verilen nefesleri.

Av.Sümevra KARA BAŞ

Dünyanın tüm yükünü sırtlanmaktadır kadın olmak.

Kırsalda; ayağında lastik pabucu, başında yemenisiyle hem tarlanın çiftine koşmaktadır, hem kayınpederin çayının demini ayarlamak, bir yandan ekmekleri fırına atıp sarı kızın sütünü sağlamaktır. Derslerini bitirdikten sonra ateşi düşmeyen oğlanı sırtlanıp hekime yetiştirmektedir.

Şehirde; sabah aydınlanmadan işe gidip gece karanlığında eve dönmektir. Bir kaşık çorbayı uyuklayarak karıştırıp, çocukların önlüklerini ütümektir kadın olmak. Faturalar az gelsin diye ışsız gecelemeştir. Bazen mesai çıkışı kocayı takip etmektir “acaba aldatıyor mu şüphesiyle”.

Öbür tarafta ise zengin ailenin gelini olduğu için kimseye içini dökmemek, kalabalığın içinde yapayalnız kaybolmaktır kadın olmak. En acısı da belki; aldatan kocaya katlanmaktır. Gözünün içine baka baka hiç utanmadan aldatan kocaya karşı söyleyebilecek tek bir sözün olmamasıdır.

Köydeki Ayşe; eli mahkum tarlada çalışır, evin işlerini yetiştirir, çocuklara analık, kocasına karılık yapar. Mahkumdur bu hayata, ne de olsa altı üstü bir kadındır. Saçı uzun aklı kısa bir kadın. Kocası tarlayla ilgilenmese de, her akşam içip gelse de Ayşe katlanmak zorundadır bu keşmekeşe . Daha fazlasına ne gücü yeter ne aklı.

Zeynep; zar zor bulunduğu sigortalı işle evini geçindirmektedir. Üç yıldır işsiz dolaşan kocası gününü kahvede okey oynayarak geçirdiği için bütün gün ustabaşının eziyetine katlanan Zeynep evin zahmetini de üstlenir.

Kayınvalidesi ile sürekli cemiyetlere katılan Gaye pudra ile yüzünün morluklarını kapatmanın derdindedir. Akşam kocası yine dövmüştür Gaye’yi, aldatılmanın hesabını sorduğu için. Dağa çıkıp haykırmak istese de Gaye, en pahalı kıyafetleriyle ortamlarda boy göstermelidir kocasının dizinin dibinde.

Kadın olmak zordur her coğrafyada, her zamanda. Zamanla kadınlar çok yol kat etti. Ulusal hukuk sistemimizde ve uluslararası antlaşmalarla kadının hakları düzenlendi. Kadına karşı pozitif ayrımcılık kanun koyucu tarafından benimsendi. Anayasamızın 10. Maddesine 2004 yılında “Kadınlar ve erkekler eşit haklara sahiptir. Devlet bu eşitliğin yaşama geçmesini sağlamakla yükümlüdür.” ek fıkrası, ardından 2010 yılında ise “Bu maksatla alınacak tedbirler eşitlik ilkesine

aykırı olarak yorumlanamaz.” hükmü eklenmiştir. Böylece kadın hakları ve kadınlar lehine yapılmış olan ve planlanan düzenlemeler güvence altına alınmıştır.

Hukuksal düzenlemelerin toplumca kabul edilmesi ve geçerlilik kazanması zaman alıyor ancak bu zorlu yolda hedefe doğru ilerlendiği ise apaçık ortada. Eskiden Fadime Nine’ye kadın hakları dendiğinde “Hadi gari kadının da hakkı mı olurmuş. Adam ne derse kadın onu bilir. Kocaya karşı gelinmez.” dese de bugün aynı Fadime Nine bile haklarının farkında. Hayatın yükü omuzlarını düşürse de, Ayşe kocasının tokadına başkaldırabiliyor. Çocukları için dur durak demeden çalışsa da kayınvalidesinin kölesi olmadığını biliyor. Zeynep iş yerinde sırf kadın olduğu için az ücret aldığında bunun yasal olmadığını biliyor. Eve yorgun gittiğinde kocasıyla yardımlaşabiliyor. Gaye, her şeye para gözüyle bakan kocasının değersiz bir eşyası olmadığını farkında. İnsanlık onurunu zedeleyen gayrimeşru ilişki yaşayan kocası olduğunu biliyor ve boşanmak istediğinde aile şerefine zarar vermeyeceğini kabul ediyor. Sadece bir destek arıyor, tüm duymak istediği “Hadi Gaye sen yaparsın!”

Önceden komşusunun gece eve gelip karısını dövmesine sessiz kalan, onlarca bıçak darbesine maruz kalan kadına “Eee kadın da kim bilir neler yaptı, hak etti ki adam da bıçakladı.” diyen mahalleli artık mağdur kadına sahip çıkmasını biliyor. Toplumumuzda hala kadını ikinci sınıf gören, erkek hegemonyasının etkisinden kurtulabilmeyi başaramamış çok sayıda insan olsa da kadını kadın olarak kabul edenler çoğunlukta. Ne yazık ki her gün yenisini duymaya alıştığımız kadın cinayetleri, toplum tarafından sıkı takip altında. Özgecan Aslan, Şule Çet davaları ve daha niceleri toplumsal farkındalığın oluşmasında büyük rol üstlendi. Gidenin geri gelmediği bir düzende biz geri kalanlara düşen davamızın takipçisi olmaktır. Kanun metninde yer alan düşüncüyü hayatın içine sindirebilmektir.

Yeni Özgecanların, yeni Şulelerin olmaması için yeni düzenlemeler gerekiyor. Ceza kanunu başta olmak üzere hukuk metinlerimizin yeniden ele alınmasıyla başlayacak süreçte yargıya büyük iş düşüyor. Kadın erkek eşitliğini benimsemiş ve hayat tarzı edinmiş olan yargıçların varlığı, doğru kararların alınmasının şartı.

Köydeki Ayşe'nin, fabrikadaki Zeynep'in, balodaki Gaye'nin birer kadın olarak hayatın eziyetlerine dur diyebilmeleri içinse toplum-abüyük iş düşüyor. Bizlerin çok ama çok büyük sorumlulukları var. Yayladaki Ahmet Amca'nın, mahalle kahvesinde oturan Osman Dayı'nın, metropolde savrulan Okan Bey'in, bebekliğinden beri pembelerin içinde kaybolmuş olan "Aaa erkek işini ben yapamam." diyen Ebru'nun; kadın ile erkeğin eşit olduğunu, birbirinden üstün olmadıklarını kabullenebilmeleri için daha çok çalışmamız gerekiyor. Bazen bir mahkeme kararını müvekkiline anlatan bir avukat olarak, bazen bir anne olarak, bazen bir yayın organında konuşmacı yazar olarak ama her seferinde önce kadın olarak bizlerin bu farkındalığı oluşturması, toplumu sürekli bilinçlendirmesi gerekiyor. Hakkımız olan yasal düzenlemeleri kanun koyucudan talep etmemiz ve kazanılan haklarımızla yeni ufuklara yelken açmamız gerekiyor. Ne de olsa bizler kadınız ve kadın olmak zor. Zor olduğu kadar da gurur verici.

Tüm engellere, tüm imkansızlıklara karşı, dünyanın yükünü sırtlanmaya rağmen yükün altında ezilmeyip, korkusuzca ve azimle dimdik ayakta durabilmektir kadın olmak.

Av. Tuğba LALE

TÜRKİYE'DE KADIN HAKLARININ TARİHSEL GELİŞİMİ

Kadın haklarının temeli İnsan Hakları'na dayanmaktadır. Anayasamızda ve İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nde de belirtildiği gibi "Herkes, ırk, renk, cinsiyet, dil, din, siyasal veya başka bir görüş, ulusal veya sosyal köken, mülkiyet, doğuş veya herhangi başka bir ayrım gözetmeksizin kanun önünde eşittir bütün hak ve özgürlüklerden yararlanabilirler."

İnsanlık ve Dünya tarihi içerisinde kadın-erkek arasındaki eşitlik kavgası çok eskilere dayanmaktadır. Kadınlar, doğuştan sahip oldukları bu hakları elde edebilmek üzere yıllar içinde birbirini izleyen ve giderek büyüyen bir mücadele vermişlerdir. İnsan olmalarına bağlı olarak sahip oldukları hakları toplumsal düzene erkeğin egemen olması, cinsiyetçilik ve kadının etken olmaması adına ellerinden alınmak istenmiştir. Zaman içinde kadınlar direnişe geçmiş, cinsiyetçiliğe boyun eğmemişler ve kadınıla erkeğin doğuştan eşit olduğunu savunmuşlar ve haklarının mücadelesini vermişlerdir.

Ülkemizde Osmanlı Devleti döneminde ülkenin padişah tarafından yönetiliyor olması, padişahın erkek oluşu ve bu sistemin babadan oğla geçen bir sistem olmasından da anlaşılacağı üzere erkek egemen-ataerkil bir düzen mevcuttur. Kadının sosyal, eğitim ve çalışma hayatı olmadığı sadece belirli vazifeleri yerine getirmekle görevli olduğu gibi bir düşünceye hakim ortam olduğu açıktır. Osmanlı Devleti'nde 18. Ve 19.yıllarda kadın hakları gelişmeye ve ivme kazanmaya başlamıştır. I.ve II.Meşrutiyet Dönemi ile kadınların toplumsal ve ekonomik hayata katılma evresi yaşandığı bilinmektedir. Bunu takiben sosyal ve kültürel alanda da kadınların gelişim ve katılım faaliyetleri mevcuttur.

1843 yılında Tıbbiye mektebi bünyesinde kadınlar ebelik eğitimi almaya başlaması, 1858 yılında Kız Rüştüleri açılması, 1869 yılında Kadınlar için ilk sürekli yayın olarak nitelenen (haftalık) Terakk-i Muhadderat dergisi yayımlanması, 1869 yılında kızların eğitimine ilk kez yasal zorunluluk getiren Maarif-i Umumiye Nizamnamesi, 1870 yılında Kız öğretmen okulu Dar-ül Muallimat açılması kadınların eğitim ve sosyal hayatları için yapılan önemli düzenlemelerden bazılarıdır.

Kadının miras hakkına ilişkin 1847 yılında İrade-i Seniye ile Kız ve erkek çocuklara eşit miras hakkı tanınmıştır. Benzer olarak 1858 Arazi Kanunnamesinde mirasın kız ve erkekler arasında eşit olarak paylaştırılacağı hükmü yer aldı. Böylece kadınlar ilk kez miras yoluyla mülkiyet hakkını kazanmıştır.

1871 Mecelle'nin (Osmanlı Medeni Kanunu) uygulanması için çıkarılan Hukuk-ı Aile Kararnamesi ile; evlilik sözleşmesinin resmi memur önünde yapılması, evlenme yaşının erkeklerde 18, kadınlarda 17 olması, zorla evlendirmelerin geçersiz sayılması düzenlenmiştir. 1876 Kanun-i Esasi (ilk Anayasa) kabul edilerek temel haklar bakımından düzenlemeler getirmiştir ve eğitim anlamında önem arz eden kız ve erkekler için ilköğretim zorunlu hale getirilmesi kabul edilmiştir.

Çalışma hakkına ilişkin olarak ilk kez 1897 yılında Kadınlar ücretli işçi olarak çalışmaya başlamışlardır. 1913 yılında ise Kadınlara ilk kez devlet memuru olarak çalışma hakkı tanınmıştır. Bunu takiben 1914 Kadınlar tüccarlık ve esnaflığa başlamışlardır. Kadınların ticari faaliyette bulunma özgürlükleri Osmanlı Devleti'nde bu şekilde düzenleme bulmuştur.

Eğitim-öğretim alanında eşitlik adına önemli bir düzenleme olarak Kadın-erkek cinsiyetçi ayrımı kaldırılarak 1921 yılında Darülfünun'da karma öğretime geçilmiştir.

Eğitim ve ekonomik hakların gelişimini takiben kadınların kamusal alanda aktif olmasıyla seçme ve seçilme hakkı bulunmamasına rağmen 1923 yılının Haziran ayında siyasal haklara ilişkin Nezihe Muhit'in başkanlığında ilk kadın partisi olan Kadınlar Halk Fırkası'nın kurulması girişiminde bulunulmuştur. Kadınlar Halk Fırkası ile kadınların siyasal hak elde etme yönünde arzularını ortaya koymuşlardır. Kadınlara oy hakkı tanımayan 1909 tarihli Seçim Kanunu gereğince valilikçe partinin kuruluşuna onay verilmemiş ve dernekleşmeye gidilmiştir. Türk Kadınlar Birliği isimli bu dernek ile kadınlar siyasal hak elde etme isteklerini, bilgiler ve konferanslar ile ülkenin değişik yerlerinde seslerini duyurmuşlardır. 1930 yılında Belediye yasası çıkarılmasıyla kadınlara belediye seçimlerinde seçme ve seçilme hakkı tanınmıştır. 26 Ekim 1933 Köy Kanunu'nda değişiklik yapılarak kadınlara köylerde muhtar olma ve ihtiyar meclisine seçilme hakları verilmiştir. Nihayet 5 Aralık 1934 Anayasa değişikliği ile kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanınmıştır. 8 Şubat 1935 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi 5. Dönem seçimleri sonucunda 17 kadın milletvekili ilk kez meclise girmiştir. Ara seçimlerle bu sayı 18'e ulaşmıştır ve Türk kadını seçme ve seçilme hakkı ile mecliste yer bulmuştur. Kadınların siyasal hak ve özgürlükleri uzun bir süreç içinde ancak önemli gelişmeler göstermiştir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti dönemlerinde 20 Ocak 1921 Anayasa'sı, yalnızca anayasal kurumlara ilişkin düzenlemeler içermekte olup kadın haklarına ilişkin düzenleme barındırmamaktadır. 1924 Anayasa'sında medenî haklar bakımından kadın ve erkekler görünürde

eşittir. 1926 yılına kadar Mecelle'nin yürürlükte kalması sebebiyle şer'î hükümlerin uygulanmasına devam edilmiş ve eşitlik hayata geçirilememiştir. 17 Şubat 1926 tarihli Türk Medenî Kanunu'nun kabulü ile kadınlarımıza evlilik, nikâh, velayet, boşanma, miras ve tanıklık gibi konularda yeni medeni haklar tanımıştır. 2001 yılında yapılan düzenlemeyle edinilmiş mal rejimine katılma ile kadının evlilik birliği içerisinde edinilmiş malların yönetimi ve tasarrufuna ilişkin hakları koruma altına alınmıştır.

1961 ve 1982 Anayasaları önceki anayasalardan oldukça geniş ve kapsamlı düzenlemeler içermektedir. 1961 Anayasa'sında kadın hakları bakımından bazı önemli düzenlemeler mevcuttur. Anayasanın "Eşitlik" kenar başlıklı 12.maddesinde "Herkes, dil, ırk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefî inanç, din ve mezhep ayrımı gözetilmeksizin, kanun önünde eşittir." Denmek suretiyle "cinsiyet" sözcüğü belirtilmiş ve kadın-erkek ayrımı olmaksızın eşitlik hüküm altına alınmıştır.

1985 yılında Kadına karşı her türlü ayrımcılığın önlenmesi için Türkiye- Birleşmiş Milletler arasında CEDAW sözleşmesi imzalanmış ve kadın hakları evrensel dayanaklar bulmuştur.

İçinde yaşadığımız dünya değişme ve gelişme göstermektedir. Geline noktada birçok yasal dayanağımız mevcuttur. Mevcut düzenlemeler ihtiyaçları tam anlamıyla karşılamamaktadır. Yasal dayanaklarımızın daha da ileri bir seviyeye ulaşması ve aktif rol serbestisinin gelişimi için geçmişte de olduğu gibi yılmadan çalışmaya devam etmeli. 8 Mart Emekçi Kadın Hakları Günü'müzü Kutlarım.

Av. Gizem ÖZBİLEN

Ahçığım

8 Mart Dünya Kadınlar Günü...

Kadın evlat, anne, eş, arkadaş olan...

Kadın cennetin ayaklarının altında olduğu dilde söylenip, özde cehennem yaşatılan

Kadın değeri bilinmeyen, incitilen, üzülen, yok sayılan varlığıyla kimilerince hazmedilemeyen...

Kadın başarısıyla değil vücuduyla, namusuyla dile düşen...

Kadın bin bir cefaya maruz kalan, derdi anlatılmayan hep susturulan...

Kadın her başarılı erkeğin yanında değil de arkasında olan

Kadın dişi kuş olup yuvayı yapan ama yıkıldığında sebep gösterilip canı alınan...

Kadın tüm bu ağır yükleri omzunda taşıyan, yılmayan, yıkılmayan

Kadın gerçeği bilinmeyen, bilinse de göz ardı edilen adına binlerce sıfat yüklenen...

Kadın aslında devrim yapan, tek bir bakışıyla her şeyi anlatan...

Kadın güçlü olan, dik duran, büyüleyen şefkat gösteren...

Kadın düşünen, seven, mücadele eden...

Kadın gözyaşı değil gülümsemeyi hak eden...

Kadın tek bir günde değil her daim yüceltilmesi gereken...

Stj.Av.Gamze KELEM

BİR KURTULUŞ MÜCADELESİ OLARAK EKO-FEMİNİZM

Manisa C.B.Ü., Sosyal Bilimler Enstitüsü,
Kadın Çalışmaları Anabilim Dalı,
Yüksek Lisans Öğrencisi

1.Giriş:

**“Teslim aldım doğayı, yarıp geçtim her yerini
Kırdım kimsenin dokunamadığı mühürlerini
Rahmini, göğüslerini ve başını
Yani tüm gizlerinin saklı olduğu yerlerini
Parçalayıp açtım...”
(Henry Vaughan, Vanity of Sprit)**

17. yy da yazılmış olan bu şiir, aslında bu makalenin de çıkış noktasını oluşturmaktadır. Batılı beyaz eril, kadınların üzerinde kurduğu hegemonyasına yıllardır devam etmektedir. Fakat bununla da kalmamış, yıllardır doğaya hükmetmek istemiş, sömürmüştür. İşte tam da bu noktada Françoise d’Eaubonne 1974 yılında “Le Féminisme ou la Mort” adlı eserinde “Eko-feminizm” kavramını ortaya atmıştır. D’Eaubonne, kadının erkek tahakkümü altına alınmasındaki temel sorunun tarım toplumuna geçilmesi ile başladığını ileri sürmektedir. Tarım toplumuna geçiş ile birlikte erkek, toprak üzerinde tahakküm kurmaya başlamış ve onu kendine hizmet etmesi için zorlamıştır. Erkek toprağa tohumlar vermiş bunları büyütmesi için onu araç olarak kullanmıştır ve bunu kadın bedeninde de uygulamaya başlayacaktır. Bu beraberinde kadını ehlileştirmeyi (tecavüzü) de getirecektir. D’Eaubonne çözümün yeni bir hümanizmden geçtiğine inanmıştır ve bu hümanist akımın içerisinde kadın haklarının varolması gerektiğinden bahsetmiş buna da “Eko-Feminizm” adını vermiştir.

Erkek tohumun kendinden geldiğinin bilincine vardığı an itibariyle artık kadının vücudunu bir araç olarak görür çünkü tohum ondan gelir ve kadın bedeniyle onu büyütür. Bunların hepsi kadın-doğa özdeşleştirilmesinin temelidir. Tabiat anadır, kadındır. Erkek ise gök, tohum verendir. Eko-feminizm bu benzerliği derinlemesine irdelemiştir. “Eko-feministler, diğer hiçbir teorinin gerçekleri tam anlamıyla yansıtmadıkları düşünerek yeni bir teori önermektedir. Onlara göre, günümüzdeki liberal, sosyalist, kültürel (radikal) feminist teorilerin tümü kadın ile doğa arasındaki ilişkiyi ele almış olsalar bile, her biri kendi yolunda düalist düşünce tarzından kurtulamamış, ya toplumsal olanı doğadan kopararak (sosyalist feminizm) ya da doğal olanı toplumsal olanı içine alacak biçimde genişleterek (kültürel feminizm) aynı ikilemin iki karşıt kutbunda yer almışlardır.

Ve eko-feminist bir bakış açısından her ikisi de yanlıştır, çünkü biri doğayı, diğeri kültürü seçmiş durumdadır. Oysa yapılması gereken böyle bir seçim değil, insan ile doğa arasındaki ilişkiyi yeni, diyalektik bir biçimde ele almamızı sağlayacak bir düşünsel yaklaşım üretebilmektir. Doğanın tahakküm altına alınması toplumdan kaynaklanmaktadır ve dolayısıyla yine toplum içinde çözülmek zorundadır. Bu yüzden de eko-feminizmin öznesi, doğal yasanın ürünü olan değil, toplumsal tarihsel bir varlık olan kadındır.(Berktaş,2018)

2.Doğa İle Kadın, Bilim İle Erkek

“Logos, kadını ya ölü ya da vahşi olan ile özdeşleştirmiştir. Eko-feminizm yeryüzü için mücadele eder, aynı zamanda kadını güçlendirmek için. Bu herkesin sahiplenme ile olan ilişkilerini değiştirir.” (Kovel,1994)

Eko-feministler bu tahakküm altına alınışları ve aralarındaki benzerliklerin önemini ileri sürmüştür. Bakıldığında; kadın erkekler tarafından, doğa kültür ve bilim tarafından, duygu akıl tarafından tahakküm altına alınmıştır ve bunların birbirinden bağımsız özgürleşmesi beklenemez. Burada ki ayrımın ortak noktası bir tarafın hep hükmedici ve ezici, diğersinin ise hep üreten konumunda olmasıdır. Ataerkil zihniyet yalnızca kadın bedenini değil, yerli halkları, hayvanları, doğayı kendi çıkarları için sömürmekte ve aşağılamaktadır. Buradan yola çıkıldığında kadın özgürlüğünün başlangıcı ekolojik devrimin gerçekleşmesidir, çünkü kadınlar erkekler tarafından evin içerisine kapatılırken, erkekler dışarıda doğayı katletmektedir. Kadınların doğa ile olan birliği göz önüne alınınca ve etki açısından en çok kadınların etkilendiği düşünüldüğünde kadının kurtuluşu, bu seksist hâkimiyetten kurtulmasıyla başlayacaktır.

Eko-feministler doğaya yapılan bu sömürün en çok kadınları etkilediğini gözler önüne sermektedir. Çevreye verilen her zarar kadının bedenine de verilmektedir. Günümüzde çevre tahribatından dolayı ortaya çıkan tüm hastalıklar, kirli sular, madde zehirlenmeleri, hormonlar doğrudan kadını etkilemektedir çünkü kadının sırtına bakım hizmetleri yüklenmiştir. Erkeğin doğaya verdiği bu zarar aslında kadını eve kapatarak bakım hizmeti vermesini sağlayan bir kısır döngüyü de doğurmaktadır.

Bakıldığında kadınlar, dünya üzerinde doğayı koruma konusunda, erkeklere kıyasla, kendilerini daha sorumlu hissettikleri için kapitalizme,

ataerkil yapıya ve doğanın sömürülmesine karşı durmaktadırlar. “Kadınlar hepimizi öldürmekte olan bu sistemde eşit katılımın ne önemi var diye tartışmaya başladılar ve eko-feminizm burada ortaya çıktı.”(Berktaş,2010)

Eko-feminizm, sosyalist ve kültürel feminizmi sentezleyerek çözüm bulmaya çalışmıştır.

Sosyalizm gibi ideolojilerin ortaya çıktığı dönemlerde ekolojik sorunlar ikinci planda kalması ve dönemin öncelikli konularına yoğunlaşması nedeniyle eski ideolojiler, eko-feminizm çerçevesinde yeniden yorumlanmakta ve kendilerine özgü çözümlerini sunmaktadırlar.

Liberal eko-feministler:

Liberal Eko-feministler sorunun kaynağının yasalar ile değiştirilebileceğini savunmuşlardır. Hukuk ve yasalar, kadın-erkek, doğa-kültür arasındaki ilişkiyi yeniden düzenleyerek bu tahakkümün ortadan kalkabileceğini, yasalar ile hayvanlara ve doğaya daha ahlaki yaklaşılacağını öne sürmüştür. Tabi ki de öncelik olarak merkeze insanı aldığı için ne kadar tutarlı olduğu tartışmalıdır.

Kültürel eko-feministler:

Kadın ile doğa arasındaki ilişkiyi derinlemesine ele almışlardır. Kadın doğurganlığı ve doğanın eril tahakküm tarafından ele geçirildiğini ve ancak birlikte kurtuluşa gidileceğini söylemektedir. Kültürel feministler özellikle doğum ve anneliğe özel bir değer atfetmişlerdir.

Sosyalist eko-feministler:

Tepekisi sadece ataerkil düzenin doğa üzerindeki hâkimiyetine değil aynı zamanda kapitalizmedir. Bu düzeni besleyen ve devamlılığını sağlayan kapitalizmin aynı ataerkil zihniyet gibi, doğayı ve kadın bedenini araçsallaştırdığına dikkat çekmektedir. Kapitalizm ve ataerkil zihniyet tüketici konumundadır ve kadın bedeni ile doğayı sömürerek daha fazla üretmesi için zorlamaktadır. Artı değer erkeklerin elinde olması erkeğin hüküm sürmesini kolaylaştırmaktadır ve erkek ya da kapitalizm, maksimum kazanç için katletmeye devam edecektir. Çözümün seksist olmayan ve hiyerarşiden uzak yeni bir toplum inşasından geçtiğini söylerler.

3.Sonuç:

Eko-feministler, tüketici ve üretici tarzını ortadan kaldırarak; doğa-insan, kültür-doğa, kadın-erkek arasındaki hiyerarşiyi ortadan kaldır-

mak ve bunu yeniden inşa ile çözüme kavuşturmak istemektedir. Kadınlar doğa ile birdir ve erkek her ikisi üzerinde de yıkıcı bir baskı kurmaktadır. Zaman zaman doğa buna cevap verse de kadının ne zaman bir doğal afet tepkisi vereceği bilinmemektedir çünkü kadını baskı altına alan bu sistem, kadının tepkilerini kısıtlayacak ve engelleyecek bir sürü aracı sürekli içerisinde tutmakta ve beslemektedir. Eko-feministler sahada yoğun olarak çalışmaktadır fakat asıl sorunun çözüm kaynağı olan çevre ile ilgili karar alıcı mekanizmalarda bulunamamaktadır.

Tabi ki eko-feminizm diğer tüm düşünce sistemleri gibi bir takım çelişkileri içinde barındırmaktadır. Günümüzde hak ettiği değeri görmeye başlamış olsa da tam anlamıyla bir kadın özgürlüğünü sağlayabilir mi konusunda bazı eleştirilere maruz kalmıştır.

Eko-feminizm erkek-kadın, doğa-kültür, akıl-duygu ikiliklerinden bahsederken sadece iki cinsiyeti göz önünde bulundurmuştur. Kadın ve erkek temel aldığı iki cinsiyettir ve sadece bunlar üzerinden kurulmuş bir teoriye sahiptir. Oysa bakıldığında birçok cinsiyeti göz ardı etmekte ve diğer cinsiyetlere yapılan baskıyı görmezden gelmektedir yani biyolojik determinizmden kaçmayı ne yazık ki başaramamıştır.

Diğer bir eleştiri kadının doğurganlığı üzerinden doğa ile kurduğu benzerliği üzerinden yola çıkıldığında diğer kadınlık hallerini yoksamasıdır. Böyle bakıldığında trans kadınlar, doğumu tercih etmeyen kadınlar ya da farklı sebeplerden doğum yapamayan kadınlar açısından hiyerarşik bir düzen oluşmaktadır. Bu kadınlar bu düşünce yapısı içerisinde dışarıda bırakılmaktadır fakat yine de aynı baskıyı yaşamaktadır. Trans fobi ve ötekileştirme yaratabileceği ihtimaller arasındadır.

“Doğa bizim iyimizin ve kötümüzün ötesinde doğadır ve onun için bu tanım gayet yeterlidir.” (Carlassare,1994) ve bu olasılıklar değerlendirildiğinde yerinde bir yorum olarak görülebilir. Günümüzde doğayla eş tutulmanın çok farklı anlamlara ulaşabileceğini savunan bir grup doğayı gerçek anlamda gözlediğimizde; doğada tecavüz, eş katli, çocuk boğumları görülebilir ve bunun kadınlarla eş tutulması tehlikeli anlamlar ifade edebilir. Özellikle alt gruplara inildiğinde eleştiri noktaları daha yoğun şekilde görülmektedir.

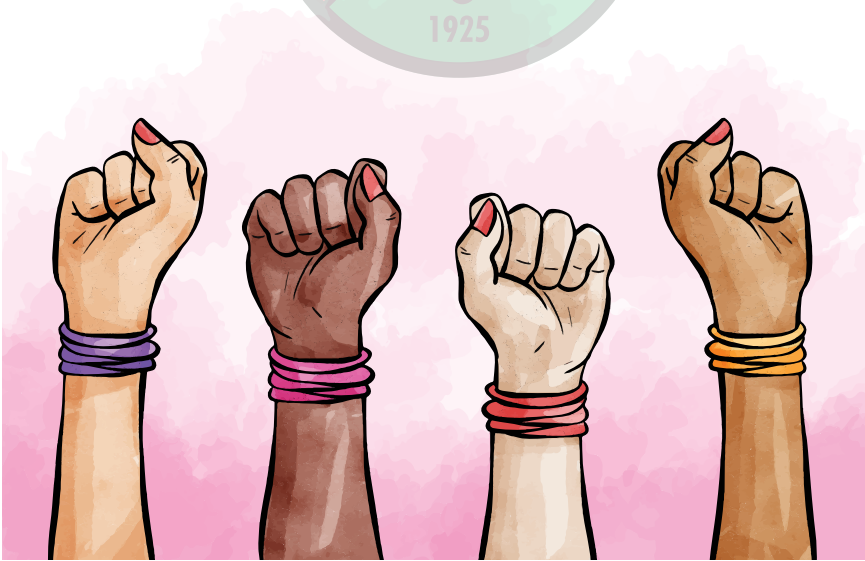
Yine de günümüz sorunları göz önüne alındığında eko-feminizm bir çok çözümü içerisinde barındırmaktadır fakat daha önce de söylediği-

miz gibi başlangıç olarak karar alıcı mekanizmalarda kendisine yer bulması görünen en nitelikli çözümdür. Fakat ekolojik feminizm kadın mücadelesinde tek başına yeterli bir ideoloji midir? Tartışılır.

Deniz Türkü YAVAŞ

Manisa Celal Bayar Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü,
Kadın Çalışmaları Anabilim Dalı,
Yüksek Lisans Öğrencisi

ŞAMAROĞLANI (*)

Güneş ışınları hızla yatak odasındaki aynaya yöneldi. Konsolda üst üste dizili kitapların üzerine değdi. Bir alyans ışıldadı. Boş bir zarf ve bir kâğıt görüldü. Pencereden içeri giren rüzgâr kâğıtları kırırdattı. Mumlardan biri küçük kız resimli çerçevenin önüne devrildi.

Esin gürültüyle uyandı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bu akbabanın ne işi vardı yatağında! “Ne arsız! Bir de utanmadan gelip yatmış yanıma!” dedi içinden. Ferhat’ın ağzı içki kokuyordu. Üstelik de horluyordu. Sol kolu Esin’in üzerinde kalmıştı. Kolu tiksintiyle uzaklaştırdı bedeninden. Ferhat’ın üç gün önceki sözleri kulağında hâlâ yankı yapıyordu.

“Seni mi uzman olarak alacaklar o şirkete? Kariyer mariyer diye başımın etini yedin, durdun! Bir haftadır sınava gireceğim diye evle ilgilenmiyorsun! Az sonra arkadaşım sevgilisini getirecek. Bizde kalacaklar. Çocuğu annene gönderdin ama evi hâlâ bok götürüyor!”

“İnanamıyorum Ferhat! Arkadaşına sınavımdan bahsetmedin mi?”

“Vedat, kırk yılın başı geliyor, taa Artvin’den. Ayıp olur, nasıl derim gelme, diye!”

“Ben de kırk yılın başı böylesi önemli bir sınava hazırlanıyorum. Biliyorsun dil barajını geçtim.”

“Üzgünüm gelecekle! Yola çıktılar bile. Bir şeyler hazırla, meze filan.”

“Yok ya!”

“Kafamın tasını attırma Esin! Gerçeği gidip söylemek geliyor o şirketin müdürüne!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yediği elmanın sapını tabağında unutan bir kadından size fayda gelmez diyeceğim.”

“Senden bunu beklemem.”

“Evet, kesinlikle! Biliyorsun röportaj yapmıştım o adamla. Beni dinler. Bari sözlü sınavda elesinler seni!”

“Saçmalama, lütfen. İşimden izin aldım. Otuzundan sonra daha iyi bir iş ortamı yaratmak için günlerdir sabahlıyorum! Ya sen ne yapıyorsun? Destek olacağına köstek oluyorsun!”

“Bana cevap verme! Çabuk gerekeni yap! Ortalığı topla!”

Kapının zili çalmıştı bile.

Canını sıkmak istemedi. Kocasının anlayışsız ve tuhaf davranışlarına alışkındı zaten. Ama şu “Elmanın Sapı” konusu onu epeyce üzmüştü. Demek ki Ferhat birkaç aydır karısına destek koca görünümünde samimi değildi. Nasıl anlayamamıştı? Akşamları eve geç gelmesine söylenilmemesi için böyle davranıyordu. Başka türlü bakılırsa ilk defa ortak bir noktada uzlaşmışlardı. Bu şekilde Esin’in de yediği hakaretler azalacak, yanağına beklenmedik anda çarpan sert eli hissetmeyecekti.

Kitapları yığmıştı konsolun üzerine. Geceleri küçük kızı uyuduktan sonra ders çalışabiliyordu. Ancak şu misafir konusu mide bulandırıcıydı.

Evlenirken, “Medyada çalışanların eşi, dul kadın gibidir, yalnızdır. Eşinin özgür yaşamına saygılı olmalı! Benim birinci eşim, işim. Bu durumda ikinci eşim olmayı kabul ediyor musun Esin?” demişti, Gülümseyerek kabul etmişti bu teklifi. Bu şekilde Ferhat’ın yüreğinde çok özel bir yer edineceğini umuyordu. Ancak bir gün aynı hoşgörünün kendisi için de gerekli olabileceğini vurgulamak o günlerde nedense aklının ucuna bile gelmemişti.

Nişan törenlerinde parmağındaki alyansa bakmış ve onu çok büyüleyici bulmuştu. Bu ışıltılarda seven bir erkeğin silüetini görmüştü. Ferhat’ın kendisini yaptığı özveriden dolayı güllerle ödüllendirdiğini hayal etmişti; “Seni çok özledim”, “Seni seviyorum”, “İyi ki varsın!” gibi güzel sözler yaşamından eksik olmayacaktı. Oysa bunların yerine şu tümceleri sık sık duymuştu: “Para mı basıyorum ben, be kadın?”, “Ne mal mal bakıyorsun öyle?”, “Yemek hazır mı?”, “Ütüleri hâlâ yapmadın mı?”, “Halının şu köşesi bisküvi dolu, ne zaman süpüreceksin?”, “Haftaya annem geliyor, kadını sinirlendirme ne derse he de! Anam benim o!” Pencereyi kapattı. Kitaplarını inceledi. Birinden bir kâğıt düştü. Üzerinde “Çalış! Zaman çabuk geçer, sonra elinde bir şey kalmaz!” yazıyordu. İngilizce kursundaki eğitmenlerden biri söylemişti bu sözü ona. Unutmayayım diye tüm sayfa başlarına yazmıştı. Kâğıdı yerine koydu. Yarım mumu kaldırdı.

Vedat ve sevgilisi Asuman’ın gelişi konusunda kendini üzmemeye kararı aldı. Nasıl olsa gelen konuklar Ferhat kadar hoşgörüsüz olmazlardı. Evde iş birikmişti. Salon bir haftadır süpürülmemişti. Bulaşıklar birikmişti. Dolapta çok az yiyecek vardı.

“Kusura bakma, ortalık dağınık, sınava hazırlanıyorum ben. Belki Ferhat söylemiştir,” dedi çekinceyle Vedat’a.

“Ne yalan söyleyeyim, eviniz gerçekten çok dağınık!” dedi Vedat asık bir suratla.

Yerin dibine geçtiğini hissetti. Utanmıştı. Hızla ortalığı toplamaya başladı. Konuklar onun mutfağa geçip meze hazırlaması ve içki ikram etmesini sabırsızlıkla bekliyor gibiydiler.

İncelik içeren sözcükler nereye gitmişti? “Ne demek canım, kusura bakma, asıl biz seni rahatsız ettik!” demek çok mu zordu evin hanımına? Anlaşılan konukları beş yıldızlı otel hizmeti bekliyordardı kendisinden. Asuman, Vedat’ın dizine oturdu. O da benzer bir ifade kullanmadı. Sevgilisine el şakaları yapmakla meşguldü. Yakında evleneceklerini söylediler. Esin ne nişanlılığında ne de evliliğinde Ferhat’tan böylesi romantik tavırlar görmemişti. Bu çiftte gördükleri ve duydukları yaşayamadıklarını yüzüne vuran birer tokat olmuştu.

O akşam kimse sınavıyla ilgili tek bir cümle konuşmadı Esin’le.

Konuklar gittiği gün içi içine sığmadı. Evini keyifle temizledi. İlk defa Ferhat’ın geç geleceğine çok sevindi. Akşam kendisi için güzel bir sofraya hazırladı. Kızının resmini karşısına koydu. Mumları yaktı. Kadehini havaya kaldırdı. “Her şeye rağmen sınav kazanan başarılı kadına!” dedi. Aldığı karardan dolayı bir genişleme kapladı içini. Bir gün sonra da kızına kavuşacaktı. Yatağına huzurla kıvrıldı.

Sabah erken uyandığına sevindi. Akşam düşündüklerini yapmaya koyuldu. Hızla üzerini değiştirdi. Kâğıt ve zarfı aldı. Çekmeceden bir kalem buldu. Yazmaya başladı.

“Ferhat, görüyorum ki insanın kendisine inanması başkasına inanasından daha az zarar veriyor. Anladım ki senin ilkelerin sadece senin işine yarıyor. Boşanmış bir kadın olmayı, seninle evli olmaya tercih ederim. Bencillerin insanı mutlu ettiği hiçbir yerde görülmemiştir. Eminim ki, kendin kadar kusursuzuna bir gün rastlarsın! Hoşça kal!”

Kâğıdı ve yüzüğü zarfın içine koydu. Gönderen kısmına, “Yediği Elmanın Sapını Tabakta Unutan Kadın” alıcı kısmına ise, “İki Ayrı Vicdan Taşıyan Adama” yazdı. Zarfı konsola dayadı. Akşamdan hazırladığı bavulu aldı. Evden çıktı.

Ferhat ise gürültülü biçimde horlamaya devam ediyordu.

(*) Şamaroğlanı, Yapı Sanatevi “Toplumcu Gerçekçilik” temalı Adnan Yücel öykü yarışmasında (2015) Kezban Şahin Taysun’un birincilik ödülü alan öykülerinden biridir. Yazarın Kelebekten Sığınak (Yitik Ülke Yayınları /Nisan 2017) adlı öykü kitabında yayımlanmıştır.

TÜRKİYE'DE KADINA YÖNELİK ŞİDDET VE YARGININ TUTUMU

Şiddet “kişinin, fiziksel, cinsel, psikolojik veya ekonomik açıdan zarar görmesiyle veya acı çekmesiyle sonuçlanan veya sonuçlanması muhtemel hareketleri, buna yönelik tehdit ve baskıyı ya da özgürlüğün keyfi engellenmesini de içeren, toplumsal, kamusal veya özel alanda meydana gelen fiziksel, cinsel, psikolojik, sözlü veya ekonomik her türlü tutum ve davranış” olarak tanımlanmıştır (T.C. Resmi Gazete, 20 Mart 2012, sayı: 28239). Şiddetin mağdurları ise genellikle fiziksel güçsüzlükleri sebebiyle kadınlar ve çocuklar olmaktadır.

Kadına yönelik şiddetin tarihi oldukça eski olup bu konu üzerinde defalarca araştırmalar yapılmıştır. Türkiye de en kapsamlı araştırma 2015 yılında yapılan “Türkiye’de Kadına Yönelik Aile İçi Şiddet Araştırması”dır. Bu araştırmaya göre hayatı boyunca eşinden en az bir kere şiddet görmüş kadınların oranı %35 olarak belirlenmiştir.

Kadına yönelik şiddet sadece aile içine sınırlı kalmamaktadır. İş ve sosyal hayatında da fiziksel psikolojik ve cinsel şiddete maruz kalmıştır. Toplumsal hal alan bu soruna yönelik gerek devlet eliyle gerekse sivil toplum kuruluşları aracılığı ile bir çok çözüm önerisi getirilmeye çalışılmıştır. Ancak bu çözüm önerileri yetersiz kaldığı gibi gerek uygulamadaki eksiklikler gerek sorunların içselleştirilememesi sebebiyle daha fazla mağduriyete sebebiyet vermiştir.

Türkiye’de 6284 sayılı Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanundan önce 4320 sayılı kanun yürürlükte idi. Bu iki kanun birbirinden belirli noktalarda ayrılmaktadır. Sadece meydana gelmiş şiddete ilişkin değil, şiddet uygulanmasının muhtemel olduğu hallerde de koruma tedbirlerinin uygulanabiliyor olması ve şiddetin tanımı ayrıldığı noktalardandır. 6284 sayılı Kanunda şiddet, “kişiyi, fiziksel, cinsel, psikolojik veya ekonomik açıdan zarar veren, fiziksel, cinsel, psikolojik, sözlü veya ekonomik her türlü tutum ve davranış” olarak tanımlanıyor. 4320 sayılı Kanunda yalnızca eşler hakkında koruyucu ve önleyici tedbir kararı verilebiliyorken, yürürlükteki 6284 sayılı kanunun ikinci maddesinin birinci fıkrası (d) bendi sayesinde taraflar arasında evlilik birliği olup olmadığına bakılmaksızın koruyucu ve önleyici tedbir kararı verilebiliyor. Ancak söz konusu Kanunlar uygulamada yeterli kalmamaktadır. Türkiye’de gerçekleşen kadın cinayetlerine baktığımızda yukarıdaki Kanunlarda bahsi geçen koruma kararları var iken gerçekleşmiştir. Buradan da anlaşılacağı üzere her ne kadar Kanunlar şiddeti engelleyici koruma hükümleri

içerse de bu durum kadın cinayetlerinin önüne geçememiştir.

Ülkemizde yargı bu konuda pasif kalmakta olup kimi zamanda şiddete hukuken gerekçe oluşturma çabasına girmektedir. En yakın zamanda ülkece tanık olduğumuz Şule Çet olayı Türkiye’de kadına yönelik şiddete yargının tutumunu en net hali ile gözler önüne seriyor. Kadının geçmişi, yaşam biçimi, hangi saatte dışarı çıktığı, kakhaha atması, giyimi kadına yönelik şiddette gerekçe olarak gösteriliyor. Hukuki gerekçelerden uzak bu tutumlar Türkiye’de mağduriyeti arttırdığı gibi yaşanan şiddetin devam etmesine sebep oluyor.

Bu noktada kadına yönelik şiddetin toplumsal bir sorun olarak ele alınması, devletin ve toplumun her organının el birliğiyle çözüme yönelik yaptırımlar geliştirmesi gerekmektedir. Kadına yönelik şiddetin önlenmesinde veya hızla müdahale edilip önüne geçilmesinde sözü edilen devlet kurumları ile aracı organların sistemli ve koordineli çalışması son derece stratejik bir öneme sahiptir. Kadına yönelik şiddete önlem ve müdahale konusunda söz konusu bu kurum ve organlar arasında en fazla önem taşıyanları şöyle sıralanabilir: Polis, aile mahkemeleri, genel hukuk ve mahkeme personeli, mahalli otorite özel ünitesi (mahalli polis), mahalli otorite sosyal hizmet departmanları, mahalli otorite ev bulma departmanları, mahalli otorite eğitim departmanları, sağlık hizmetleri, vatandaşlık hakları kurumları, kadın koruma ve yardımlaşma dernekleri, şiddete maruz kalmış kişileri koruyan ve destekleyen kurumlar, çocuklara yönelik hayır kurumları, akrabalar, mahalli destek grupları, gençlik projeleri, diğer gönüllü sektör projeleri, özel çabalar (Makale Kadına Yönelik Şiddet ve Türkiye’de Kadına Yönelik Şiddetin Durumu s.68) .

Bunlarla birlikte kuşkusuz cezai yaptırımlar ve şiddet uygulayan bireyleri caydırıcı ve engelleyici tedbirler son derece önemlidir. Kadına yönelik şiddetin sadece bir adli vaka olmadığı, toplumsal bir sorun halini aldığı kabul edilmelidir. Bahsetmiş olduğumuz yaptırımlar uygulanmadan, gerek yargının gerek devlet mekanizmalarının kalıplaşmış zihniyeti değiştirilmeden toplumsal ve sosyal bir iyileşme beklenmesi de mümkün değildir.

Av. Eda DEMİRKAYA

MANİSA BAROSU

Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25 Dahili 118

Şiddete uğradığınızda ;

- Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Destek ve Hizmet hattı olan 113 numaralı danışma hattına arayarak yardım alın.
- En yakın karakola veya 155 nolu telefona başvurun, tutanak tutturun ve adli tıptan rapor istediğinizi belirtin.
- Delil ve ibarelerin kaybolmaması veya tespiti için vakit geçmemek üzere sağlık kuruluşuna başvurun.
- 6284 Sayılı Yasaya göre Karakol, Mülki Amirik (Vali), Kaymakam, C.Savcısı veya Aile Mahkemesinden durumunuzu görüp koruyucu ve önleyici tedbir karar vermesini isteyebilirsiniz.
- Koruyucu tedbir kararını verilebilmesi için şiddetin uygulandığı konusunda her hangi bir belge aranmaz.
- Önleyici tedbir kararları için belge aranmaz, ancak kararın uygulanması telifine sokmayacak şekilde gerçekleştirilebilir tedbir karar verilir.
- Bu taleplerinizle ilgili yönlendirme giderleri, harç, posta gideri ve benzeri adı altında masraflar alınmamaktadır.

- Kadına yönelik şiddet hak değil suçtur
- Kimliğinizi, kişiliğinizi, bedeninizi eşinizin dışında dokunulmasına izin vermeyin!
- Şiddeti önlemek için, şiddete karşı sesinizi kalmayın.
- Haklarınızı bilerek şiddet ortadan kaldırmamanız ilkademidir.

Şiddete maruz kaldığınızda ya da risk altındayken başvurabileceğiniz kuruluşlar

ACİL YARDIM HATLARI

- Aile Acil Yardım Hattı : 112
- Aile Şiddet Hattı : 183
- Aile Polisi İmdat Hattı : 155
- Aile İstisna İmdat Hattı : 156
- Menace C.Savcısı : 0 236 236 33 10
- Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlüğü : 0 236 231 10 01
- Manisa İl Sağlık Müdürlüğü : 0 236 236 67 02

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

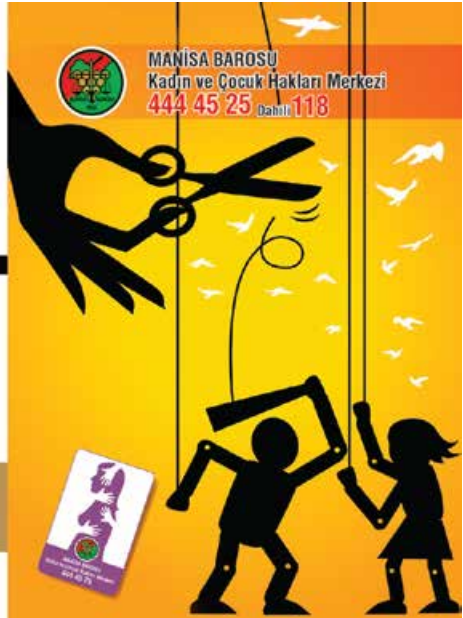
Şiddete maruz kaldığınızda ya da risk altındayken başvurabileceğiniz kuruluşlar

ACİL YARDIM HATLARI

- **Alın Adli Yardım Hattı : 112**
- **Alın Sığınma Hattı : 183**
- **Alın Polis İmdat Hattı : 155**
- **Alın İktisadi İmlat Hattı : 756**
- **Manisa C.Savcılığı : 0 236 236 33 10**
- **Alın ve Sosyal Yurtluklar ile Müdahale : 0 236 231 10 01**
- **Manisa İl Sağlık Müdürlüğü : 0 236 236 67 02**

MANİSA BAROSU
Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi
444 45 25 dahili 118

Uluslararası Mah. Adilur Sırayı A Blok Kat: 2 MANİSA
Tel: 444 45 25 Faks: 0 236 231 06 11
www.manisabarusu.org.tr
info@manisabarusu.org.tr

MANİSA BAROSU
Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi
444 45 25 Dahili 118

MANİSA BAROSU
Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi **444 45 25**

Şiddet nedir?
Kızın fiziksel, dinsel, psikolojik veya ekonomik açıdan zarar görmesiyle veya acı çekmesiyle sonuçlanan veya sonuçlanması muhtemel haraketler, buna yönelik tehdit ve baskı ya da zorakılığın keyfi engellenmesi de şeren toplumsal, kamusal veya özel alanda meydana gelen fiziksel, dinsel, psikolojik, sözlü veya ekonomik tür türlü tutum ve davranışlar.

Kadına yönelik şiddet bir insan hakkı ihalidir
Kadına yönelik şiddet, kadınlara temel haklarının ve insan haklarına ihlal edip engelleyici güç, yasadışı, güvensiz, onur, gözürük ile bodelmel ve dinsel bütönlük haklarına İhtilâfdir. Bu toplumsal sorun karşısında Manisa Barosu bir hukuk örgütü nımanen sorumluluğu ile Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi (KHM) nin açtısına karar vermiştir.

Merkeze:

- Şiddete uğrayan kadınlara yardım sağlamak ve haklarını, neyle olabunına, bu hakları nasıl kullanabileceklerini anlatmayı,
- Sorunlarına çözüm önermeleri konusunda özgeçen kazandırmayı ve gerekli kurumlara yönlendirilerek onlara destek olmayı,
- Kadınlara insan haklarının ne olduğunu, kadın olmanın kaynaklı uğradığı ayrımcılıkların önlenmesi, yasadışı ve uygulamada yer alan cinsiyetçi anlayışın ve hükümlerini değiştirmesi ile kadına yönelik şiddetin ortadan kaldırılmasına müdâcelene katkıda bulunmayı,
- Kadınlara sosyal yaşamın yasadışı geliştirilmesi sağlanmay amaçlanmaktadır. Bu amaçla merkeze, avukatlar tarafından danışmanlık hizmeti verilmektedir.

Şiddete uğradığımızda ;

- Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Destek ve Hizmet hattı olan 183 numarak doğrudan hattını arayarak yardım alın.
- En yakın karakola veya 155 nolu telefona başvurarak, tutanak tutturmak ve edli tıpın rapor istediğizini bildirin.
- Dâli ve İbâretlerin kaydedilmesini veya yazılı için vakit geçirmektir için sağlık kuruluşuna başvurun.
- 6284 Sayılı Yasaya göre Kanakâ, Müjâri Amâlik (Yâllık, Kaymakâmlik), C.Savcılığı veya Aile Mahkemesinden ibâretine göre koruyucu ve önleyici tedbir karar verilmesini isteyebilirsiniz.
- Koruyucu tedbir kararın verilmesi için şiddetin uygulanmış olduğunda her hangi bir belge aranmaz.
- Önleyici tedbir kararın için belge aranmaz, ancak kararın uygulanmasını tehlikeye sokmayarak yâllık geçirmek için tedbir kararı verilir.
- Bu tedbirler için yâllıkla gidilirken, harç, posta gideri ve benzeri ad altında masraf alınmamaktadır.

Resmi makam ve merciler

- Savcılık
- Aile Mahkemesi
- Karakol
- Müjri Amîrler (Yâllık, Kaymakâmlik)

Kadınların yasadışı başvurması veya ihbar neticesinde yasadışı kaynaklı koruyucu ve önleyici tedbirleri İhtilâf almak zorundadırlar. Uygulanmayan başka bir suç, şikâyetin halinde ayrıca ceza takibatında da gelmesi için İhtilâf tedbirli başlatılır.

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi (KHM) size nasıl yardımcı olacaktır?

- Merkez Manisa Adliyesi 2. Kat Manisa Barosu Adli Yardım Bürosunda hizmet vermektedir.
- Telefon numarası 444 45 25'tir.
- Şahsen ya da telefon ile başvurduğunuzda uzman avukatlar tarafından ve 6284 Sayılı Alâmetin Korunmasını ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Yasa kapsamında yasadışı haklarına konusunda bilgilendirilecek, hukukî destek verecek ve yâllık mercilere başvurmanız yönlendirecektir.

Kadına yönelik şiddet her dogit suçtur!
Kimi gizlen, Engellenen, bodelmelere maruz İhtilâf dâretin alınmasına İhtilâf vermez!

Şiddet önlemek için şiddete karşı sesinizi duyurun!

Haklarınızı İhtilâf şiddetli İhtilâf kalımlarına İhtilâf

12. EGE KADIN BULUŐMASI

AFYON

27-28 Ekim 2018

12. Ege Kadın BuluŐması 27-28 Ekim 2018 tarihlerinde Afyonkarahisar akmak Marble Hotel de, Ege'nin sekiz ilinden (Afyon, Aydın, Denizli, Kütahya, Manisa, MuĐla, İzmir, UŐak) Kadın sivil toplum kuruluşları, üniversite kadın araŐtırmaları merkezlerinin temsilcileri ve Baroların Kadın Hakları Merkez komisyonlarının katılımı ile aĐdaŐ YaŐamı Destekleme Derneği (YDD) Afyon Őube Başkanlığı ev sahipliğinde ve Ege Kadın BuluŐması iŐbirliĐinde gerçekleştirilen programa Manisa Barosu Kadın ve ocuk Hakları Komisyon Üyelerimiz Av. Eda DEMİRKAYA ile Av. Merve Nur UZUN katılarak Sunum yaparak, çalışma-ya katkı saĐlamıŐlardır.

MANİSA BAROSU / Kadın ve ocuk Hakları Merkezi

444 45 25

HEKİM ve HASTA HAKLARI

C.B.Ü

05.11.2018

Manisa CBÜ Tıp Fakültesi Dekanlığı tarafından 05.11.2018 Pazartesi günü 13:30-17:15 saatleri arasında Tıp Fakültesi Dönem I Amfisinde düzenlenen "HEKİM ve HASTA HAKLARI" konulu oturuma Manisa Barosu Avukatlarından Av. Aslı ÖZ katılmıştır.

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu yeni dönem çalışmalarına başlamıştır. Manisa Barosu 2018-2020 Olağan Genel Kurulu'nda Av. Ali ARSLAN'ın Baro Başkanlığına seçilmesinin ardından Baro komisyon grupları çalışmalarına başladı. Yeni dönem için bir araya gelen Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu üyeleri 2 yıllık dönem için çalışma takvimini oluşturdu.

Avukatlar arasında yapılan seçim sonucunda Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu Başkanlığı'na Av. Pinar KINA CANDEMİR, Başkan Yardımcılığı görevine Av. Emine Özge EROĞLU seçildi.

Başkanlık görevine seçilmesinin ardından Av. Pinar KINA CANDEMİR; 'Uzun yıllardır çalışmakta olduğum Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonun da 2018-2020 dönemi için meslektaşlarımın oyları ile başkanlık görevine seçildim. Komisyonumuz bu sürede daha önceki çalışmalarımızda da olduğu gibi kadın ve çocuk hakları alanında yaşanan hak ihlallerinin takipçisi olacaktır. Toplumsal olaylara müdahil olarak vatandaşlarımızın hak arama mücadelesinde yanında olan baromuz Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu aynı azim ve kararlılıkla çalışacaktır. Manisa Adliyesi içerisinde 2.katta yer alan Kadın ve Çocuk Hakları merkezimiz vatandaşlarımıza Pazartesi, Çarşamba ve Perşembe günleri hizmet vermektedir. Bunun yanı sıra kadın cinayetleri, çocuk istismarı gibi davaları komisyonumuz Avukatları olarak takip edecek yalnız Manisa da değil tüm Türkiye'de ki bu tür dosyaların takipçisi ve müdahili olacağız. Bu konuda başta Hakim ve Savcılarımız, Kamu kurumlarımız, STK ve Derneklerimiz ile iş birliği, bilgi paylaşımı ve faaliyetlerimiz konusunda dayanışma içerisinde olacağız.' dedi.

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu yeni dönem çalışmalarına başlamıştır.

Manisa Barosu 2018-2020 Olağan Genel Kurulu'nda Av. Ali ARSLAN'ın Baro Başkanlığına seçilmesinin ardından Baro komisyon grupları çalışmalarına başladı. Yeni dönem için bir araya gelen Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu üyeleri 2 yıllık dönem için çalışma takvimini oluşturdu.

Avukatlar arasında yapılan seçim sonucunda Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu Başkanlığı'na Av. Pınar KINA CANDEMİR, Başkan Yardımcılığı görevine Av. Emine Özge EROĞLU seçildi.

Başkanlık görevine seçilmesinin ardından Av. Pınar KINA CANDEMİR; 'Uzun yıllardır çalışmakta olduğum Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonun da 2018-2020 dönemi için meslektaşlarımın oyları ile başkanlık görevine seçildim. Komisyonumuz bu sürede daha önceki çalışmalarımızda da olduğu gibi kadın ve çocuk hakları alanında yaşanan hak ihlalleri-

Çocuk Hakları Komisyonun da 2018-2020 dönemi için meslektaşlarımın oyları ile başkanlık görevine seçildim. Komisyonumuz bu sürede daha önceki çalışmalarımızda da olduğu gibi kadın ve çocuk hakları alanında yaşanan hak ihlallerinin takipçisi olacaktır. Toplumsal olaylara müdahil olarak vatandaşlarımızın hak arama mücadelesinde yanında olan baromuz Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu aynı azim ve kararlılıkla çalışacaktır. Manisa Adliyesi içerisinde 2.katta yer alan Kadın ve Çocuk Hakları merkezimiz vatandaşlarımız a Pazartesi, Çarşamba ve Perşembe günleri hizmet vermektedir. Bunun yanı sıra kadın cinayetleri, çocuk istismarı gibi davaları komisyonumuz Avukatları olarak takip edecek yalnız Manisa da değil tüm Türkiye'de ki bu tür dosyaların takipçisi ve müdahili olacağız. Bu konuda başta Hakim ve Savcılarımız, Kamu kurumlarımız, STK ve Derneklerimiz ile iş birliği, bilgi paylaşımı ve faaliyetlerimiz konusunda dayanışma içerisinde olacağız.' dedi.

DÜNYA ÇOCUK HAKLARI GÜNÜ

Manolya Meydanı

20.11.2018

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi tarihte en geni katılımlı insan hakları belgesidir. Amerika ve Somali hariç 193 Dünya ülkesi tarafından imzalanan sözleşme 20 Kasım 1989'da Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından kabul edilmiş. 27 Ocak 1995 tarihinde Türkiye de yürürlüğe girmiştir. Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları günü nedeni ile Manolya meydanının da etkinlik düzenlemiş, etkinlik ile alanda çocuklar ve halk ile buluşmuştur. Çocuklar taleplerini yazarak belirtmişler, Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu üyeleri günün anlam ve önemine dair konuşmalar yapmışlardır.

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

MANİSA BAROSU ÇOCUKLARI DİNLEDİ

Manolya Meydanı

20.11.2018

20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü dolayısıyla Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu üyeleri çocukların sorunlarını dinleyip balon dağıttı. Cübbe giyen çocuklar, ne istediklerini tahtaya yazarken, baro tarafından dağıtılan çocuk hakları broşürleriyle de bilgilendirildi.

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu üyeleri, 15 Temmuz Demokrasi Meydanı'nda kurulan stantla 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü'nü kutladı. Çocukları dinleyen ve neler istediklerini soran komisyon üyeleri, çocuklara broşür ve balon dağıttı.

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu tarafından düzenlenen etkinlikte basın açıklamasını günün anlamına uygun olarak bir çocuk okudu. Berke Uzun tarafından okunan basın açıklamasının ardından bir açıklama yapan Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu Başkanı Pınar Kına Candemir, "20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü kutlu olsun. Bizim de temennimiz çocuk hak ihlallerinin bitmesi ve bu konuda ülkemizin artık parmakla gösterilen sayılı ülkelerden biri haline gelmesidir" dedi.

Etkinliğe katılan Manisa Barosu Başkanı Ali Arslan ise şunları söyledi:

"Bu etkinliği yapmaktaki amacımız çocukların uğramış oldukları haksızlıklar, eziyetler, ülkemizde karşılaştıkları her türlü sorunları dile getirmek ve bu konuda farkındalık oluşturmak. Çalışan çocuklarımız var, okuyamayan, okula gidemeyen çocuklarımız var, eğitim ve öğretimden yeteri kadar faydalanamayan çocuklarımız var. Amacımız Manisa Barosu olarak hem onlara ulaşmak, onlarla birlikte olmak, aynı zamanda çocuk yaşta hukuki sorunlarla karşılaşan, eziyet gören, cinsel tacize uğrayan, değişik şekillerde hukuki yardım almak durumunda kalan çocuklarımıza en iyi şekilde hukuki yardımda bulunmak amacıyla Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonumuz da yoğun bir şekilde çalışıyor. Özellikle bu konuda eğitim alıyorlar. Mahkemelerde çocukların mağdur olduğu davalarda komisyon olarak müdahil oluyorlar ve bu davalarda çocuklarımızın en iyi şekilde hukuki anlamda temsil etmeye çalışıyorlar. Komisyonumuz burada çocuklarla buluşacak, onları dinleyecek, onların ağzından kendi sorunlarını not edecek ve önümüzdeki günlerde de bunların çözümü için çalışmalarda bulunacak. Kendilerine aktif faaliyetlerinden dolayı teşekkür ediyorum, çalışmalarında da başarılılar diliyorum." İHA

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

KOMİSYON OLAĞAN TOPLANTI

SOMA

03.12.2018

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu aylık olağan toplantısını aralık ayında Soma ilçesinde yapmıştır. Soma' lı Meslektaşlarımızın da yoğun katılım sağladığı toplantıda Kasım ayı etkinlikleri değerlendirilirken, bu ay yapılacak faaliyetler planlanmıştır.

Aralık ayının 15-16'sında yapılacak **“Çocuk Adalet Sisteminde Avukatın Rolü”** konulu eğitim çalışmasının duyurusunun da yapıldığı toplantıda Soma ilçemizin hukuki problemleri de gündeme alınmıştır. Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu 2019 yılı ocak ayında yapılacak olan olağan toplantısını Turgutlu ilçesinde yapmayı planlamıştır.

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu sayıca her geçen gün artarak çalışmalarına devam etmektedir.

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

Ailenin Korunması Ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair
KANUN / KONFERANS

Adliye Sarayı

04.12.2018

Denetim Serbestlik Müdürlüğünün hazırladığı "6284 Sayılı ailenin korunması ve kadına karşı şiddetin önlenmesine dair kanun" hakkında Manisa Adliye Sarayı Konferans salonunda Denetim Serbestlik gören hükümlülere Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyon Üyesi Av. Mervenur UZUN tarafından bilgilendirme yapılmıştır.

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

Kadına seçme ve seçilme hakkının verilmesinin yıl dönümü nedeniyle Manisa Büyükşehir Belediyesi WebTV de yayınlanan programa Manisa BŞB Uzman Psikolog Merve ATEŞ ile Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyon Başkanı Av. Pınar CANDEMİR katılmıştır.

<https://www.facebook.com/128414971054632/posts/354976898398437/>

SEÇME VE SEÇİLME HAKKI - SEMİNER

MANİSA

05.12.2018

5 Aralık Dünya Kadın Hakları Günü ve Türk kadınına seçme ve seçilme hakkı tanınmasının 84'üncü yıldönümü dolayısıyla Manisa Büyükşehir Belediyesi ve Türkiye Yardım Sevenler Derneği Manisa şubesi işbirliği ile "5 Aralık 1934'ten 2018'e Çağdaş Türk Kadınının Gelişimi" adlı seminer düzenlenmiştir.

Seminere, Manisa'daki sivil toplum kuruluşları ile Büyükşehir Belediyesi Kent Konseyi Kadın Meclisi de katıldı. Atatürk Gençlik Merkezi'ndeki seminerin konuşmacılığını Büyükşehir Belediyesi Uzman Psikoloğu Merve Ateş ve Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyon Başkanı Av. Pınar KINA CANDEMİR yapmıştır. Büyükşehir Belediyesi Uzman Psikoloğu Merve Ateş, Cumhuriyetimizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün kadına bakış açısını anlatarak, Kadınların toplumdaki haklarının tarihsel süreçlerine de değinmiş ve kadınların toplumdaki görevlerinin artması gerektiğine vurgu yapmıştır. Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyon Başkanı Av. Pınar KINA CANDEMİR ise, Kadın Haklarını siyasi boyutu ile anlattı. Seminerde, kadınların her görevin altından başarı ile kalktığını ve kadın olmanın dezavantaj olmaması gerektiğine vurgu yapılmıştır.

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele İl Eylem Planı kapsamında Şehzadeler Kaymakamlığının talebi doğrultusunda "Cezai Tedbirlerde Bilgilendirme" konulu seminer Şehzadeler İlçesi Muhtarlarına Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu Başkan Yardımcısı Av. Emine Özge ARSLAN EROĞLU ve Komisyon Üyesi Av. Tuğba LALE tarafından gerçekleştirilmiştir.

KOMİSYON TOPLANTISI

Turgutlu

14.01.2019

Manisa Barosu Kadın ve Çocuk Hakları Komisyonu üyeleri; Manisa Barosu Yönetim Kurulu'nun almış olduğu karar doğrultusunda aylık olağan toplantısını her ay farklı ilçede gerçekleştiriyor. Manisa Barosu Başkan Yardımcısı Av. İbrahim Yönetken, Komisyon Başkanı Av. Pınar Kına Candemir, Komisyon Başkan Yardımcısı Av. E. Özge Eroğlu ve Turgutlu da ki Avukatların katılımı ile Turgutlu Belediyesi Meclis Salonunda gerçekleştirilen toplantıya avukatlar yoğun katılım sağladı.

Komisyon önümüzde ki günlerde Turgutlu da yapacakları çalışmalarını belirledi. Toplantıda; ilçede devam eden ve edecek olan davalarda Kadına ve Çocuklara yönelik şiddet, çocuğun cinsel istismarı, kadına ve çocuğa yönelik hukuksuz uygulamalara yönelik davalarda müdahililik taleplerinde bulunulması, ilçede yapılacak sosyal çalışmalar ile toplumun bilgilendirilmesi kurumlar ile yapılacak görüşmeler ile adaletin hızlı ve etkin şekilde yerine gelmesi için aktif rol oynama kararı alındığı belirtildi.

Komisyon Başkanı Pınar Kına Candemir yazılı açıklamasında; 'bizler Manisa Barosu Avukatları olarak; hem mesleki hem de kamusal sorumluluklarımızın bilincindeyiz. Hakları konusunda toplumun bilgilendirilmesi, adaletin en hızlı şekilde yerine getirilmesi için çaba göstermek mesleğimizin ilkelerindedir. Halk ne kadar bilgilendirirse biz Avukatların rolü toplum içerisinde de o kadar artar. Son günler de kamuoyunda sıklıkla kadın cinayetleri, çocuklarımızın cinsel istismara uğraması olaylarını büyük bir üzüntü içerisinde takip ediyoruz. Kanunun uygulanabilirliğini arttırarak bu vakaların önüne geçmeli en aza indirmeye çalışmalıyız. Amacımız fiziksel, ekonomik ve psikolojik yönden şiddet gören ve mağdur olan vatandaşlarımızın yanında yer almak ve yalnız olmadıklarını hissettirmek. Bu amaçla merkezde yapmış olduğumuz çalışmalarımızı ilçelerimizde yaymayı hedefliyoruz. Bu nedenle aylık olağan toplantımızı her ay farklı ilçemizde yaparak burada ki meslektaşlarımızla güç birliği yaparak mücadelemizi arttırmaktır. Bu ay Turgutlu da yaptığımız bu toplantımız da meslektaşlarımızda yoğun katılım göstererek bu alanda çalışmak istediklerini dile getirdiler. Avukatlar vatandaşlarımızın için var. Turgutlu da da bu çalışmalarımıza başladık. Vatandaşlarımız sorunları ile ilgili Baro Adli Yardım bürolarından bizlere ulaşabilir' dedi.

Başkan Pınar Kına Candemir; 'ayrıca toplantımız için bize fiziki koşulları sağlayan Turgutlu Belediye Başkanı ve meslektaşımız Av. Turgay Şirin'e de teşekkürü bir borç biliriz. ' diyerek açıklamasına son verdi.

MANİSA BAROSU KADIN VE ÇOCUK HAKLARI KOMİSYONU

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

Kamuoyunda “evlilik affı” olarak bilinen cinsel istismara uğrayan çocukların istismar edenle evlenmesi halinde, ceza verilmemesi şeklindeki düzenleme Baroların, kadın derneklerinin, sivil toplum örgütlerinin mücadelesi ve kamuoyunun haklı tepkisiyle üç yıl önce geri çekilmiş iken seçime iki buçuk ay kala yeniden ülke gündemine getirilmiştir.

Gündeme getirilen bu düzenlemenin meclisten geçmesi çocuk istismarının devam etmesi anlamına gelecektir. Bir kısım medya, bir süredir yaptığı haberlerde çocuklara yönelik cinsel istismar ve taciz sanıklarına af niteliğindeki bu düzenlemeyi, özellikle “parçalanmış aileleri kurtarma” şeklinde servis etmekte ve sözüm ona bu düzenleme Roman ailelerin talebiymiş gibi sunmaktadır.

Ancak çocuklar söz konusu olduğunda devletlerin ödevi; çocuğu her tür suistimale, ihmale, sömürüye, hak ihlaline karşı korumak ve attığı her adımda çocuğun üstün yararı ilkesini gözetmektir. Bu yolda temel rehber Evrensel hukuk normları ve uluslararası sözleşmelerdir.

Uluslararası sözleşmeler ve yasaları hiçe sayarak; çocuğun vücut bütünlüğüne, cinsel dokunulmazlığına, manevi gelişimine, geleceğine el uzatan, çocukların tüm hayatlarını onları istismar eden suçluların ipoteği altına sokacak düzenlemeler hiçbir gerekçeyle kabul edilemez. Bu tür düzenlemeler, bir yandan çocukların temel haklarını ihlal ederken, diğer yandan da kadının statüsünü düşürmekte, kadınları eğitimsizlik, yoksulluk, bağımlılık ve şiddetle örülü bir döngüye hapsedmektedir. Bu nedenle, çocuğun istismarını meşrulaştıran, teşvik eden, özendiren ‘evlilik affı’na ilişkin düzenleme çağ dışıdır, hukuk dışıdır ve asla kabul edilemez.

Meclisin bu düzenlemeden önce çocukların yaşam standardının artırılması Çocuk Hakları Sözleşmesindeki haklarının tesisi konusunda çalışmalar yapması gerekir. Bu düzenleme aynı zamanda uluslararası sözleşmelere de aykırıdır. Özellikle İstanbul Sözleşmesi, bu konuda asgari evlenme yaşına uyulması gerektiğini savunmaktadır. Bunun yanında yine bizim de kabul edip onayladığımız Çocuk Hakları Sözleşmesi kapsamında oluşturulan Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Komitesi de bu tür evlilikleri zararlı uygulamalar olarak göstermiştir.

Siyasiler bunları teklif etmek yerine çocuğu koruyan yasal düzenlemeleri yapmaya çalışmalıdır. Yasal düzenlemeyi getirmeye çalışanlar “Olan olmuş, zaten taraflar bir arada, birlikteler, çocukları var, ailenin korunması gerekir.” düşüncesini dile getirmektedirler. Bu söylemlerde evlendirilenin çocuk olduğu kabul edilmekte, fakat onun çıkarına yasal düzenlemelerden bahsedilmemektedir. Bu düşünce ile çocuğu bir anlamda da köleliği mahkûm edecektir. Sevgi, aşk, saygı olmadan nasıl bir aile kurulacaktır? Buna aile denilemez! Olmayan aile korunamaz.

Tartışmalı yasa teklifine göre 10 bin kişi tahliye edilecek. Seçim öncesi böyle bir düzenlemenin konuşulmaya başlanması biraz da kamuoyu yoklaması gibi, adeta halkı bu düşünceye alıştırmaya çalışıyorlar. Hak ihlalleri peş peşe gelince, bir süre sonra toplum duyarsızlaşıyor ve direnci kırılıyor.

Biz barolar olarak ortaya koyacağımız çalışmalarla toplumun duyarlılığını arttırmaya devam edeceğiz. Düşünülen yasal düzenlemenin meclise gelmemesi için her türlü çalışmayı yapacağız.

Manisa Barosu olarak, çocuğa ve kadına yönelik şiddeti körükleyen, çocuk istismarı suçunu meşru hale getiren evlilik affı gibi hukuk dışı uygulamalara ilişkin söylemlerin ülke gündeminden derhal kaldırılması, bu hususta sorumlu bir hukuk politikası izlenmesi gereğini önemle vurguluyor ve her zaman, çocuğun, kadının ve hukukun yanında var gücümüzle mücadele edeceğimizi kamuoyu ile paylaşıyoruz.

Saygılarımızla.

Manisa Barosu Kadın Çocuk Hakları
Komisyonu Başkanı

Av.Pınar KINA CANDEMİR

Manisa Baro Başkanı

Av.Ali ARSLAN

MANİSA BAROSU / Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

+18

**Bu işyerinde
18 Yaşından küçüklerle
GELİNBAŞI Yapılmaz**

 **MANİSA BAROSU
KADIN ve ÇOCUK
HAKLARI KOMİSYONU**

 **MANİSA BERBERLER
VE KUAFÖRLER
ESNAF ODASI**

+18

**Bu işyerinde
18 Yaşından küçüklerle
DAMAT TIRAŞI Yapılmaz**

 **MANİSA BAROSU
KADIN ve ÇOCUK
HAKLARI KOMİSYONU**

 **MANİSA BERBERLER
VE KUAFÖRLER
ESNAF ODASI**

MANİSA BAROSU

Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25 Dahili 118

Şiddete uğradığınızda ;

- Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı Destek ve Hizmet hattı olan 183 numaralı danışma hattına arayarak yardım alın.
- En yakın karakola veya 155 numeli telefona başvururun, tutanak tutturun ve adli tıpın rapor istediğinizi belirtin.
- Delil ve ibarelerin kaybolmaması veya tespiti için vakit geçirmeksizin bir sağlık kuruluşuna başvurun.
- 6284 Sayılı Yasaya göre Karakol, Müld Amirlik (Valilik, Kaymakamlık), C.Savcılığı veya Aile Mahkemesinden duruma göre koruyucu ve önleyici tedbir karar verilmesini isteyebilirsiniz.
- Koruyucu tedbir karar verilebilmesi için şiddetlin uygulandığı konusunda her hangi bir belge aranmaz.
- Önleyici tedbir kararları için belge aranabilir, ancak kanunun uygulanmasını tehlikeye sokmayacak şekilde gerçekleştirilmeksizin tedbir kararı verilir.
- Bu taleplerinizle ilgili yargılama giderleri, harç, posta gideri ve benzeri ad altında masraf alınmamaktadır.

- Kadına yönelik şiddet hak değil, suçtur!
- Kimliğinizi, kişiliğinizi, bedeninizi razınıza değinde dokunulmasına izin vermeyin!
- Şiddeti önlemek için, şiddete karşı sesiz kalmayın.
- Haklarınızı bilmek şiddeti ortadan kaldırmanın ilk adımdır.

Şiddete maruz kaldığınızda ya da risk altındayken başvurabileceğiniz kuruluşlar

ACİL YARDIM HATLARI

- Aile Acil Yardım Hattı : 112
- Aile Şikâet Hattı : 183
- Aile Polis İmdat Hattı : 155
- Aile Jandarma İmdat Hattı : 156
- Manisa C.Savcılığı : 0 236 236 33 10
- Aile ve Sosyal Politikalar İl Müdürlüğü : 0 236 231 10 01
- Manisa İl Sağlık Müdürlüğü : 0 236 236 67 02

M A N İ S A B A R O S U

MANİSA BAROSU
Kadın ve Çocuk Hakları Merkezi

444 45 25

Dahili **118**